

32004L0039

L 145/1

JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE

30.4.2004

**DIRECTIVA 2004/39/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 21 aprilie 2004**

**privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale
Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei
93/22/CEE a Consiliului**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽³⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽⁴⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare ⁽⁵⁾ urmărea crearea unui mediu în care întreprinderile de investiții și băncile autorizate ar putea, pe baza autorizației eliberate și a supravegherii exercitate de statul lor membru de origine, furniza anumite servicii sau stabili sucursale în alte state membre. În acest sens, directiva menționată anterior încerca să armonizeze condițiile inițiale de autorizare și de funcționare aplicabile întreprinderilor de investiții, inclusiv normele de conduită. De asemenea, prevedea armonizarea anumitor norme aferente funcționării piețelor reglementate.

- (2) În ultimii ani, investitorii apelează din ce în ce mai mult la piețele financiare, în care găsesc o gamă largă de servicii și instrumente, a căror complexitate a crescut. Această evoluție justifică o extindere a cadrului juridic comunitar, care trebuie să includă toate activitățile oferite investitorilor. În acest sens, se cuvine a se ajunge la nivelul de armonizare necesar pentru a oferi investitorilor un nivel ridicat de protecție și pentru a permite întreprinderilor de investiții să își furnizeze serviciile în întreaga Comunitate, care reprezintă o piață unică, pe baza supravegherii exercitate în statul membru de origine. Prin urmare, Directiva 93/22/CEE ar trebui să fie înlocuită cu o nouă directivă.

- (3) Dat fiind faptul că investitorii se sprijină din ce în ce mai mult pe recomandări personalizate, se cuvine a adăuga consilierea în investiții la serviciile de investiții care necesită o autorizație.

- (4) Se cuvine a include în lista instrumentelor financiare anumite contracte derivate pe materii prime și altele care sunt întocmite și tranzacționate astfel încât să necesite o abordare de reglementare comparabilă celei aplicabile instrumentelor financiare clasice.

- (5) Este necesară instaurarea unui cadru de reglementare global care să reglementeze executarea tranzacțiilor cu instrumente financiare, oricare ar fi metodele de tranzacționare utilizate în acest scop, pentru a garanta o calitate sporită de efectuare a operațiunilor investitorilor și pentru a păstra integritatea și eficiența globală a sistemului financiar. Prin urmare, se impune a adopta un cadru de reglementare coerent și adaptat riscului, aplicabil principalelor tipuri de sisteme de executare a ordinelor valabile în prezent pe piața financiară europeană. Pentru aceasta, este indispensabil a recunoaște apariția, în paralel cu piețele reglementate, a unei noi generații de sisteme de tranzacționare organizată, care trebuie supuse anumitor obligații vizând menținerea funcționării eficiente și ordonate a piețelor financiare. În scopul echilibrării cadrului de reglementare, se cuvine a include un nou serviciu de investiții, aferent exploataării unui MTF (sistem multilateral de tranzacționare).

⁽¹⁾ JO C 71 E, 25.3.2003, p. 62.

⁽²⁾ JO C 220, 16.9.2003, p. 1.

⁽³⁾ JO C 144, 20.6.2003, p. 6.

⁽⁴⁾ Avizul Parlamentului European din 25 septembrie 2003 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția Comună a Consiliului din 8 decembrie 2003 (JO C 60 E, 9.3.2004, p. 1) și Poziția Parlamentului European din 30 martie 2004 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial), Decizia Consiliului din 7 aprilie 2004.

⁽⁵⁾ JO L 141, 11.6.1993, p. 27, directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).

- (6) Termenii de „piață reglementată” și „MTF” ar trebui definiți și aceste definiții ar trebui să fie strâns legate una de cealaltă, astfel încât să reiasă că acoperă aceleași funcții de tranzacționare organizată. Acestea ar trebui să excludă sistemele bilaterale în cadrul cărora o întreprindere de investiții intervine, pentru fiecare tranzacționare în cont propriu și nu ca intermediar, fără a-și asuma riscuri, între cumpărător și vânzător. Termenul „sisteme” include toate piețele care sunt alcătuite dintr-un ansamblu de norme și dintr-o platformă de tranzacționare, precum și cele a căror funcționare se bazează numai pe un ansamblu de norme. Piețele reglementate și MTF nu sunt obligate să gestioneze un sistem „tehnic” pentru compararea ordinelor. O piață care se compune doar dintr-un ansamblu de norme care reglementează aspectele legate de acceptarea de membri, de acceptarea instrumentelor la tranzacționări, de tranzacționările între membri, de notificarea tranzacțiilor și, după caz, de obligațiile de transparență este o piață reglementată sau un MTF în sensul prezentei directive, iar tranzacțiile încheiate în conformitate cu aceste norme sunt considerate ca fiind încheiate în temeiul unui sistem de piață reglementată sau al unui MTF. Expresia „interese ale cumpărătorilor și ale vânzătorilor” trebuie înțeleasă în sensul larg, ca incluzând ordinele, prețul și indicarea interesului. Condiția potrivit căreia interesele sunt aduse împreună în sistem în conformitate cu norme nediscreționare stabilite de operatorul sistemului implică faptul că această întâlnire a lor se efectuează în cadrul normelor sistemului sau în cadrul protocoalelor sau procedurilor sale operaționale interne (inclusiv procedurile informatice). Prin „norme nediscreționare” se înțelege că aceste norme nu lasă întreprinderii de investiții care utilizează sistemul nici o marjă de intervenție discreționară asupra interacțiunii intereselor exprimate. Definițiile necesită ca aceste interese să fie aduse împreună astfel încât confruntarea lor să conducă la un contract, a cărui executare are loc în conformitate cu normele sistemului sau cu protocoalele sau procedurile sale operaționale interne.
- (7) Prezenta directivă vizează să reglementeze întreprinderile a căror ocupație sau activitate obișnuită constă în furnizarea de servicii de investiții și/sau exercitarea de activități de investiții, cu titlu profesional. Se cuvine, prin urmare, a exclude din sfera sa de aplicare orice persoană a cărei activitate profesională este de o altă natură.
- (8) Persoanele care își administrează propriile active și întreprinderi, care nu furnizează nici un serviciu de investiții și/sau nu exercită nici o activitate de investiții alta decât tranzacționarea în cont propriu, cu excepția cazului în care sunt formatori de piață sau tranzacționează în cont propriu în mod organizat, frecvent și sistematic în afara unei piețe reglementate sau a unui MTF, furnizând un sistem accesibil terților pentru a intra în tranzacționări cu aceștia, nu ar trebui incluse în sfera de aplicare a prezentei directive.
- (9) Trimiterile din text la termenul de persoane trebuie înțelese ca vizând atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice.
- (10) Se impune a exclude întreprinderile de asigurări ale căror activități fac obiectul unei supravegheri adecvate de către autoritățile competente în materie de control prudential și care sunt reglementate de Directiva 64/225/CEE a Consiliului din 25 februarie 1964 privind eliminarea restricțiilor cu privire la libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii în domeniul reasigurărilor și al retrocedărilor ⁽¹⁾, de prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă generală ⁽²⁾, alta decât asigurarea de viață, precum și de Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea directă de viață ⁽³⁾.
- (11) Persoanele care nu furnizează servicii terților, dar a căror activitate constă în furnizarea de servicii de investiții exclusiv întreprinderii lor mamă, filialelor lor sau unei alte filiale a întreprinderii lor mamă nu ar trebui să fie reglementate de prezenta directivă.
- (12) Persoanele care nu furnizează servicii de investiții decât ocazional în cadrul activității lor profesionale ar trebui, de asemenea, să fie excluse din sfera de aplicare a prezentei directive, cu condiția ca această activitate profesională să fie reglementată și ca reglementarea pertinentă să nu excludă furnizarea ocazională de servicii de investiții.
- (13) Persoanele care furnizează servicii de investiții constând exclusiv în gestionarea unui sistem de participare a lucrătorilor și care, prin urmare, nu furnizează servicii de investiții terților nu sunt avute în vedere de dispozițiile prezentei directive.
- (14) Se cuvine a exclude din sfera de aplicare a prezentei directive băncile centrale și alte organisme cu funcții similare, precum și organismele publice însărcinate cu gestionarea datoriei publice sau care intervin în această gestionare - noțiune care include plasarea datoriei - cu excepția organismelor deținute parțial sau total de stat, a căror misiune este comercială sau legată de achizițiile de participări.
- (15) Se cuvine a exclude din sfera de aplicare a prezentei directive organismele de plasament colectiv și fondurile de pensii, fie că sunt sau nu coordonate la nivel comunitar, precum și depozitarii și gestionarii acestor organisme, în măsura în care sunt supuși unei reglementări specifice adaptate direct activităților lor.

⁽¹⁾ JO 56, 4.4.1964, p. 878/64, directivă modificată de Actul de aderare din 1972.

⁽²⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3, directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/87/CE.

⁽³⁾ JO L 345, 19.12.2002, p. 1.

- (16) Pentru a beneficia de exonerările prevăzute de prezenta directivă, persoana în cauză trebuie să îndeplinească în permanență condițiile aferente. În special, în cazul în care o persoană furnizează servicii de investiții sau exercită activități de investiții și este exceptată de la măsurile prevăzute de prezenta directivă întrucât aceste servicii sau activități, considerate la nivelul grupului, sunt auxiliare în raport cu activitatea sa principală, aceasta nu ar trebui să mai fie exceptată în cazul în care furnizarea serviciilor respective sau exercitarea activităților respective ar înceta să mai fie auxiliară în raport cu activitatea sa principală.
- (17) Persoanele care furnizează servicii de investiții și/sau exercită activități de investiții reglementate de prezenta directivă ar trebui să fie supuse unei autorizării eliberate de statul lor membru de origine în scopul asigurării protecției investitorilor și al stabilității sistemului financiar.
- (18) Instituțiile de credit care sunt autorizate în temeiul Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽¹⁾ nu ar trebui să aibă nevoie de o altă autorizație în temeiul prezentei directive pentru a furniza servicii de investiții sau a exercita activități de investiții de aceeași natură. În cazul în care o instituție de credit decide să furnizeze astfel de servicii sau să exercite asemenea activități, autoritățile competente ar trebui să se asigure, înainte de a acorda autorizația, că ea respectă dispozițiile pertinente ale prezentei directive.
- (19) În cazul în care o întreprindere de investiții furnizează ocazional unul sau mai multe servicii de investiții sau exercită ocazional una sau mai multe activități de investiții nereglementate de autorizația pe care o deține, aceasta nu ar trebui să aibă nevoie de o autorizație suplimentară în cadrul prezentei directive.
- (20) În sensul prezentei directive, activitatea de primire și transmitere a ordinelor ar trebui să includă, de asemenea, punerea în legătură a doi sau mai mulți investitori, permițându-se astfel realizarea unei tranzacții între acești investitori.
- (21) În contextul viitoarei revizui a cadrului privind adecvarea fondurilor proprii în Acordul Basel II, statele membre recunosc necesitatea de a reexamina, în cazul în care întreprinderile de investiții execută ordine în cont propriu (*matched principal*), dacă acestea trebuie să fie considerate ca acționând în cont propriu și, prin urmare, trebuie supuse unor cerințe suplimentare de reglementare în materie de fonduri proprii.
- (22) Principiile recunoașterii reciproce și ale supravegherii exercitate de statul membru de origine reclamă ca autoritățile competente ale statelor membre să nu acorde autorizația, sau să o retragă, în cazul în care anumite elemente, precum conținutul programului de activitate, distribuirea geografică sau activitățile exercitate efectiv, indică faptul că, în mod evident, întreprinderea de investiții a optat pentru sistemul juridic al unui stat membru pentru a se sustrage de la normele mai stricte în vigoare într-un alt stat membru pe teritoriul căruia ea intenționează să își exercite sau își exercită majoritatea activităților. O întreprindere de investiții care este persoană juridică ar trebui să fie autorizată în statul membru în care se află sediul social al acesteia. O întreprindere de investiții care nu este persoană juridică ar trebui să fie autorizată în statul membru în care este situată administrația sa centrală. În plus, statele membre ar trebui să solicite ca administrația centrală a unei întreprinderi de investiții să fie întotdeauna situată în statul său membru de origine și să funcționeze efectiv în acest stat.
- (23) O întreprindere de investiții autorizată în statul său membru de origine ar trebui să fie autorizată să furnizeze servicii de investiții sau să exercite activități de investiții în întreaga Comunitate, fără să fie necesar să solicite o autorizație distinctă din partea autorității competente a statului membru în care dorește să furnizeze astfel de servicii sau să exercite astfel de activități.
- (24) Întreprinderile de investiții care sunt exonerate de la anumite obligații prevăzute de Directiva 93/6/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽²⁾ sunt obligate să dețină fie un capital minim, fie o asigurare de responsabilitate civilă profesională, fie o combinație a acestor două obligații. Orice adaptare a valorilor acestei asigurări ar trebui să țină seama de revizuirea efectuată în cadrul Directivei 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări ⁽³⁾. Acest regim special în materie de adecvare a capitalului propriu ar trebui să nu aducă atingere nici unei decizii legate de tratamentul aplicat întreprinderilor respective în cadrul revizuirilor viitoare ale legislației comunitare privind adecvarea capitalului.
- (25) Deoarece sfera de aplicare a reglementării prudențiale ar trebui să fie limitată doar la entitățile care reprezintă un risc de contrapartidă pentru alți participanți de pe piață datorită faptului că acestea gestionează un portofoliu de tranzacționare cu titlu profesional, se cuvine a exclude din această sferă de aplicare nu numai entitățile care tranzacționează instrumente financiare în cont propriu, inclusiv instrumentele derivate pe materii prime reglementate de prezenta directivă, ci și cele care furnizează, în mod auxiliar la nivelul grupului, servicii de investiții legate de aceste instrumente derivate clienților activității lor principale, cu condiția ca această activitate principală să nu reprezinte furnizarea de servicii de investiții în sensul prezentei directive.

⁽¹⁾ JO L 126, 26.5.2000, p. 1, directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/87/CE.

⁽²⁾ JO L 141, 11.6.1993, p. 1, directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/87/CE.

⁽³⁾ JO L 9, 15.1.2003, p. 3.

- (26) Pentru a proteja drepturile de proprietate și drepturile similare ale unui investitor asupra valorilor mobiliare, precum și drepturile sale asupra fondurilor încredințate unei întreprinderi, se cuvine a face distincție între aceste drepturi și cele ale întreprinderii respective. Cu toate acestea, acest principiu nu ar trebui să împiedice o întreprindere să funcționeze în nume propriu dar în interesul unui investitor, în cazul în care însăși natura operațiunii o cere și investitorul își exprimă acordul în acest sens, de exemplu apelând la împrumutul de titluri.
- (27) În cazul în care, în conformitate cu legislația comunitară și în special cu Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară ⁽¹⁾, un client transferă întreaga proprietate de instrumente financiare sau de fonduri unei întreprinderi de investiții cu titlu de asigurări de obligații prezente sau viitoare, fie că sunt reale, condiționale sau potențiale, sau pentru a le garanta în alt mod, se cuvine, de asemenea, a considera că aceste instrumente sau fonduri nu trebuie să mai aparțină clientului.
- (28) Sucursalele întreprinderilor de investiții deja autorizate în țări terțe ar trebui să aibă posibilitatea de a continua să beneficieze de procedurile de autorizare aflate în vigoare în Comunitate. Dimpotrivă, aceste sucursale nu ar trebui să aibă libertatea de a presta servicii prevăzută la articolul 49 al doilea paragraf din tratat, și nici de libertatea de stabilire într-un alt stat membru decât cel în care sunt stabilite. În cazurile în care Comunitatea nu este legată prin nici o obligație bilaterală sau multilaterală, se cuvine a prevedea o procedură vizând să asigure faptul că întreprinderile de investiții comunitare beneficiază de un tratament echivalent în țările terțe respective.
- (29) Lărgirea paletei de activități exercitate simultan de mai multe întreprinderi de investiții a multiplicat sursele de conflicte potențiale între aceste diferite activități și interesele clienților. În consecință, este necesar să se prevadă norme care să vizeze a evita ca aceste conflicte să lezeze interesele respective.
- (30) Un serviciu ar trebui considerat ca fiind furnizat la inițiativa unui client, în afara cazurilor în care acesta solicită serviciul respectiv în urma unei comunicări personalizate care i-a fost transmisă de întreprindere sau în numele acesteia și care îl invită sau este menită să îl invite să se intereseze de un instrument financiar sau de o anumită tranzacție. Un serviciu poate fi considerat ca fiind furnizat la inițiativa clientului chiar dacă acesta solicită serviciul în urma unei comunicări oarecare conținând o promovare sau o ofertă privind instrumente financiare, efectuată într-un mod oarecare și care, prin însăși natura sa, are un caracter general și se adresează publicului, sau unui grup sau unei categorii mai largi de clienți sau de clienți potențiali.
- (31) Unul dintre obiectivele prezentei directive este acela de a proteja investitorii. Măsurile destinate să protejeze investitorii trebuie să fie adaptate particularităților fiecărei categorii de investitori (obișnuiți, profesioniști și contrapartide).
- (32) Prin derogare de la principiul conform căruia statul membru de origine eliberează autorizația, exercită supravegherea și își asumă controlul îndeplinirii obligațiilor prevăzute în scopul exploataării unei sucursale, se cuvine a încredința autorității competente a statului membru gazdă a sucursalei responsabilitatea de a controla îndeplinirea anumitor obligații prevăzute de prezenta directivă pentru orice operațiune efectuată de o sucursală pe teritoriul statului membru în care este stabilită; această din urmă autoritate este, de fapt, cea mai apropiată de sucursală și, prin urmare, cea mai bine plasată pentru a detecta și a stopa infracțiuni împotriva normelor aplicabile operațiunilor efectuate de aceasta.
- (33) Este necesar a impune întreprinderilor de investiții o obligație efectivă de bună executare, pentru a asigura că acestea execută ordinele clienților în condițiile care le sunt cele mai favorabile. Aceasta ar trebui să se aplice întreprinderilor de investiții care au obligații contractuale sau obligații de intermediar față de clienții lor.
- (34) O concurență echitabilă necesită ca participanții de pe piață și investitorii să fie în măsură să compare prețurile pe care sistemele de tranzacționare (adică piețele reglementate, MTF și intermediarii) sunt obligate să le publice. În acest scop, se recomandă ca statele membre să elimine orice obstacol care poate afecta consolidarea informațiilor pertinente la nivel european, precum și publicarea lor.
- (35) În cazul în care stabilește relația comercială cu clientul sau cu clientul potențial, întreprinderea de investiții ar trebui să poată să îi solicite acestuia acordul pentru politica de executare, precum și pentru posibilitatea ca respectivele ordine să fie executate în afara unei piețe reglementate sau a unui MTF.
- (36) Persoanele care furnizează servicii de investiții în contul mai multor întreprinderi de investiții nu ar trebui să fie considerate ca agenți afiliați, ci ca întreprinderi de investiții în cazul în care se încadrează în definiția prevăzută de prezenta directivă, cu excepția anumitor persoane care pot fi exonerate.
- (37) Prezenta directivă nu trebuie să aducă atingere dreptului agenților afiliați de a întreprinde activități reglementate de alte directive sau activități conexe privind servicii sau produse financiare care nu sunt menționate de prezenta directivă, inclusiv în contul unor entități ale unui grup financiar de care aparțin.

(1) JO L 168, 27.6.2002, p. 43.

- (38) Condițiile de exercitare a activităților care au loc în afara sediilor întreprinderii de investiții (vânzare la domiciliu) nu ar trebui să fie reglementate de prezenta directivă.
- (39) Autoritățile competente ale statelor membre nu ar trebui să elibereze certificatul de înmatriculare sau ar trebui să îl retragă în cazul în care activitățile exercitate efectiv indică în mod clar faptul că un agent afiliat a optat pentru sistemul juridic al unui stat membru cu scopul de a se sustrage de la normele mai stricte în vigoare într-un alt stat membru pe teritoriul căruia acest agent afiliat intenționează să își exercite sau își exercită efectiv majoritatea activităților.
- (40) În sensul prezentei directive, contrapartidele eligibile ar trebui să fie considerate ca acționând în calitate de clienți.
- (41) Pentru ca normele de conduită (inclusiv normele privind buna executare și prelucrarea ordinelor clienților) să se aplice investitorilor care au cea mai mare nevoie de protecția pe care aceste norme o asigură, și ținând seama de practicile de piață bine stabilite în Comunitate, se cuvine a preciza că se va putea face derogare de la normele de conduită respective în cazul tranzacțiilor încheiate sau inițiate cu contrapartidele eligibile.
- (42) În ceea ce privește tranzacțiile executate între contrapartidele eligibile, obligația de a divulga ordinea limită nu ar trebui să se aplice decât în cazul în care contrapartida trimite în mod explicit ordinul limită unei întreprinderi de investiții în vederea executării acestuia.
- (43) Statele membre protejează dreptul la viața privată al persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în conformitate cu Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾.
- (44) În cadrul dublului obiectiv de protejare a investitorilor și de asigurare a bunei funcționări a piețelor valorilor mobiliare, se cuvine a garanta transparența tranzacțiilor și a veghea ca normele prevăzute în acest scop să se aplice întreprinderilor de investiții în cazul în care acestea operează pe aceste piețe. Pentru a permite investitorilor sau participanților de pe piață să evalueze, în orice moment, condițiile unei tranzacții cu acțiuni pe care intenționează s-o efectueze și să verifice, a posteriori, condițiile în conformitate cu care aceasta a fost executată, se cuvine a stabili norme comune în ceea ce privește publicarea detaliilor aferente tranzacțiilor cu acțiuni deja efectuate și divulgarea detaliilor privind posibilitățile actuale de tranzacții cu acțiuni. Aceste norme sunt necesare pentru a garanta integrarea reală a piețelor naționale ale acțiunilor, pentru a spori eficacitatea procesului global de formare a prețurilor acestor instrumente și pentru a favoriza respectarea efectivă a obligațiilor de bună executare. Realizarea acestor obiective presupune instituirea unui regim global de transparență aplicabil tuturor tranzacțiilor cu acțiuni, indiferent dacă sunt executate de o întreprindere de investiții pe o bază bilaterală sau prin intermediul unei piețe reglementate sau al unui MTF. Obligația întreprinderilor de investiții în temeiul prezentei directive de a afișa un preț de cumpărare și de vânzare și de a executa un ordin la prețul afișat nu exonerează întreprinderile de investiții de obligația de a plasa un ordin către un alt sistem de executare în cazul în care internalizarea ar fi de natură să împiedice întreprinderea să îndeplinească obligațiile de bună executare.
- (45) De asemenea, statele membre ar trebui să poată aplica obligația prevăzută în prezenta directivă de a declara tranzacțiile la anumite instrumente financiare care nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată.
- (46) Un stat membru poate decide să aplice cerințele de transparență înainte și după tranzacționare prevăzute de prezenta directivă la alte instrumente financiare decât acțiunile. În acest caz, cerințele respective ar trebui să se aplice tuturor întreprinderilor de investiții pentru care acest stat este statul membru de origine pentru operațiunile realizate pe teritoriul său și pentru operațiunile transfrontaliere, în conformitate cu principiul libertății de a presta servicii. Aceste cerințe ar trebui să se aplice, de asemenea, operațiunilor realizate pe teritoriul statului membru respectiv de sucursale, stabilite pe teritoriul său, ale unor întreprinderi de investiții autorizate într-un alt stat membru.
- (47) Întreprinderile de investiții ar trebui să dispună de aceleași posibilități de a deveni membre ale piețelor reglementate sau de a avea acces la aceste piețe în întreaga Comunitate. Oricare ar fi modurile de organizare a tranzacțiilor în vigoare în statele membre, se impune suprimarea limitărilor tehnice și juridice la accesul pe piețele reglementate.
- (48) Pentru a facilita finalizarea tranzacțiilor transfrontaliere, se cuvine a prevedea ca întreprinderile de investiții să poată avea acces la sistemele de compensare și de regularizare în întreaga Comunitate, indiferent dacă tranzacția respectivă a fost sau nu încheiată pe o piață reglementată a statului membru în cauză. Întreprinderile de investiții care doresc să adere direct la sistemele de regularizare ale altor state membre ar trebui să se conformeze cerințelor operaționale și comerciale care condiționează calitatea de membru, precum și măsurilor prudențiale vizând menținerea funcționării armonioase și ordonate a piețelor financiare.

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

- (49) Autorizația referitoare la exploatarea unei piețe reglementate ar trebui să includă orice activitate care are legătură directă cu afișarea, prelucrarea, executarea, confirmarea și notificarea ordinelor, din momentul în care acestea sunt primite de piața reglementată și până în momentul în care sunt transmise pentru finalizare ulterioară, precum și orice activitate aferentă admiterii de instrumente financiare la tranzacționare. Autorizația ar trebui să includă, de asemenea, tranzacțiile încheiate prin intermediul formatorilor de piață la care apelează piața reglementată, în cazul în care aceste tranzacții se efectuează în cadrul sistemelor sale și în conformitate cu normele care le reglementează. Tranzacțiile încheiate de membri sau de către participanți ai pieței reglementate sau ai MTF nu trebuie considerate toate ca efectuate în cadrul sistemelor unei piețe reglementate sau ale unui MTF. Tranzacțiile pe care membrii sau participanții le încheie în mod bilateral și care nu îndeplinesc toate obligațiile stabilite pentru o piață reglementată sau un MTF în temeiul prezentei directive ar trebui considerate ca tranzacții încheiate în afara unei piețe reglementate sau a unui MTF în scopul definirii internalizatorilor sistematici. În astfel de cazuri, obligația întreprinderilor de investiții de a-și face publice prețurile ferme ar trebui să se aplice în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta directivă.
- (50) Internalizatorii sistematici ar putea decide să acorde acces la prețurile lor numai clienților lor obișnuiți sau numai clienților lor profesionali sau ambelor categorii. Nu ar trebui să li se permită să exercite o discriminare în interiorul acestor categorii de clienți.
- (51) Articolul 27 nu obligă internalizatorii sistematici să publice prețuri ferme pentru tranzacțiile superioare mărimumi normale a pieței.
- (52) În cazul în care o întreprindere de investiții este un internalizator sistematic atât în acțiuni cât și în alte instrumente financiare, obligația de a afișa un preț nu ar trebui să se aplice decât acțiunilor, fără a aduce atingere motivului (46).
- (53) Prezenta directivă nu își propune să solicite aplicarea de norme de transparență înainte de tranzacționare în cazul tranzacțiilor extrabursiere (OTC), care, prin natura lor, sunt ocazionale și nu au caracter regulat, se efectuează cu contrapartide *en gros* și fac parte dintr-o relație comercială care se caracterizează ea însăși prin tranzacții ce depășesc mărimea normală a pieței și se efectuează în afara sistemelor utilizate în mod obișnuit de întreprinderea respectivă pentru a-și desfășura activitatea de internalizator sistematic.
- (54) Mărimea normală a pieței pentru o categorie de acțiuni nu ar trebui să fie disproporționată semnificativ în comparație cu orice acțiune care aparține acestei categorii.
- (55) Versiunea revizuită a Directivei 93/6/CEE ar trebui să stabilească cerințele minime de capital pe care trebuie să le îndeplinească piețele reglementate pentru a putea fi autorizate, ținând seama de natura specifică a riscurilor asociate acestor piețe.
- (56) Utilizatorii unei piețe reglementate ar trebui să poată exploata, de asemenea, un MTF în conformitate cu dispozițiile pertinente ale prezentei directive.
- (57) Dispozițiile prezentei directive referitoare la admiterea de instrumente la tranzacționare în conformitate cu normele aplicate de o piață reglementată nu ar trebui să aducă atingere aplicării Directivei 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare ⁽¹⁾. O piață reglementată nu ar trebui împiedicată să aplice cerințe mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă emitenților de valori mobiliare sau de instrumente pe care intenționează să le admită la tranzacționare.
- (58) Statele membre ar trebui să poată însărcina mai multe autorități competente cu aplicarea gamei variate de obligații prevăzute de prezenta directivă. Aceste autorități ar trebui să aibă un caracter public, care să le poată garanta independența în raport cu agenții economici și să asigure evitarea conflictelor de interese. Statele membre ar trebui să garanteze o finanțare adecvată a autorității competente, în conformitate cu dreptul lor intern. Desemnarea autorităților publice nu ar trebui să împiedice delegarea de funcții, sub responsabilitatea autorității competente.
- (59) Informațiile confidențiale primite de punctul de contact al unui stat membru prin intermediul punctului de contact al unui alt stat membru nu ar trebui să fie considerate informații cu caracter pur național.
- (60) Este necesar să fie sporită convergența puterilor de care dispun autoritățile competente, pentru a tinde spre o intensitate echivalentă a aplicării normelor în interiorul pieței financiare integrate. Un set minim comun de puteri, însoțit de resursele adecvate, ar trebui să garanteze eficiența supravegherii.

(1) JO L 184, 6.7.2001, p. 1, directivă modificată ultima dată de Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 345, 31.12.2003, p. 64).

- (61) Pentru a proteja clienții și fără a se aduce atingere dreptului acestora de a-și prezenta litigiile în fața instanțelor, se cuvine ca statele membre să încurajeze organismele publice sau private însărcinate cu soluționarea acestor litigii pe cale extrajudiciară să coopereze în scopul soluționării litigiilor transfrontaliere, ținând seama de Recomandarea 98/257/CE a Comisiei din 30 martie 1998 privind principiile aplicabile organelor responsabile cu soluționarea extrajudiciară a litigiilor privind furnizarea de servicii consumatorilor ⁽¹⁾. Atunci când aplică dispozițiile privind procedurile extrajudiciare de depunere a reclamațiilor și de căi de atac, statele membre ar trebui încurajate să utilizeze mecanismele de cooperare transfrontaliere existente, în special rețeaua privind căile de atac în materie de servicii financiare FIN-Net (Financial Services Complaints Network – Rețeaua de reclamații privind serviciile financiare).
- (62) Orice schimb sau orice transmitere de informații între autoritățile competente sau alte autorități, organisme sau persoane trebuie să respecte normele privind transferul de date cu caracter personal către țările terțe prevăzute de Directiva 95/46/CE.
- (63) Este necesar a consolida dispozițiile privind schimbul de informații între autoritățile competente ale diferitelor state membre, precum și obligațiile reciproce ale acestor autorități în materie de asistență și cooperare. În contextul unei activități transfrontaliere crescânde, autoritățile competente ar trebui să își furnizeze reciproc informațiile necesare pentru exercitarea funcțiilor lor, astfel încât să garanteze aplicarea efectivă a prezentei directive, inclusiv în cazul în care o infracțiune sau o infracțiune suspectată poate fi de resortul autorităților competente ale mai multor state membre. În cadrul acestui schimb de informații, secretul profesional se impune întotdeauna, pentru a asigura transmiterea fără piedici a informațiilor respective, precum și protecția drepturilor persoanelor în cauză.
- (64) Cu ocazia ședinței sale din 17 iulie 2000, Consiliul a instituit Comitetul înțelepților privind reglementarea piețelor europene ale valorilor mobiliare. În raportul său final, acest comitet propunea introducerea unor noi tehnici legislative, bazate pe o abordare pe patru niveluri: principii esențiale, măsuri de executare, cooperare și control al aplicării. La nivelul 1, directiva ar trebui să se limiteze la a enunța principii generale largi; la nivelul 2, măsurile tehnice de executare ar trebui să fie adoptate de Comisie, sprijinită de un comitet.
- (65) Rezoluția Consiliului European de la Stockholm din 23 martie 2001 a sprijinit raportul Comitetului înțelepților, în special propunerea sa de abordare pe patru niveluri, pentru a spori eficiența și transparența procesului de elaborare a legislației comunitare în domeniul valorilor mobiliare.
- (66) În conformitate cu Consiliul European de la Stockholm, măsurile de executare de la nivelul 2 ar trebui să fie utilizate mai frecvent, pentru a garanta actualizarea dispozițiilor tehnice în raport cu evoluția piețelor și a practicilor în materie de supraveghere, și se cuvine a fixa date limită pentru toate etapele lucrărilor aferente nivelului 2.
- (67) Rezoluția adoptată de Parlamentul European la 5 februarie 2002 privind aplicarea legislației în cadrul serviciilor financiare a sprijinit, de asemenea, raportul final al Comitetului înțelepților, pe baza declarației solemne făcute în aceeași zi de Comisie în fața Parlamentului și a scrisorii adresate, la 2 octombrie 2001, de Comisarul pentru Piața Internă președintelui Comisiei economice și monetare a Parlamentului pe tema garanțiilor care ar fi furnizate acestuia din urmă referitor la rolul său în acest proces.
- (68) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să fie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a procedurilor pentru exercitarea competențelor de punere în aplicare conferite Comisiei ⁽²⁾.
- (69) Parlamentul European ar trebui să dispună de un termen de trei luni, de la data prezentării primului proiect de măsuri de punere în aplicare, pentru a le examina și a-și exprima avizul. Cu toate acestea, în cazuri de urgență bine justificate, acest termen ar putea fi scurtat. În cazul în care, în decursul acestei perioade, Parlamentul European ar adopta o rezoluție, Comisia ar trebui să reexamineze proiectul său.
- (70) Pentru a ține seama de evoluția ulterioară a piețelor financiare, Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea dispozițiilor privind asigurarea de răspundere civilă profesională, sfera de aplicare a normelor în materie de transparență și posibilitatea de a autoriza ca întreprinderi de investiții entitățile care tranzacționează și sunt specializate în instrumente derivate pe materii prime.
- (71) Obiectivul care constă în crearea unei piețe financiare integrate în care investitorii s-ar bucura de o protecție suficientă și în care eficiența și integritatea pieței în general sunt salvagardate necesită stabilirea unor norme comune aplicabile întreprinderilor de investiții oriunde ar fi acestea autorizate în Comunitate și care să reglementeze funcționarea piețelor reglementate și a altor sisteme de tranzacționare, cu scopul de a evita ca opacitatea unei singure piețe sau o blocare a acesteia să compromită funcționarea eficientă a sistemului financiar european în ansamblul său. Dat fiind faptul că acest obiectiv poate fi mai bine realizat la nivelul comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut la articolul menționat anterior, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv,

⁽¹⁾ JO L 115, 17.4.1998, p. 31.⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DEFINIȚII ȘI DOMENIUL DE APLICARE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

1. Prezenta directivă se aplică întreprinderilor de investiții și piețelor reglementate.

2. Următoarele dispoziții se aplică și instituțiilor de credit autorizate în temeiul Directivei 2000/12/CE în cazul în care acestea furnizează unul sau mai multe servicii de investiții și exercită una sau mai multe activități de investiții:

- articolul 2 alineatul (2) și articolele 11, 13 și 14;
- titlul II capitolul II, cu excepția articolului 23 alineatul (2) al doilea paragraf;
- titlul II capitolul III, cu excepția articolului 31 alineatele (2)-(4) și a articolului 32 alineatele (2)-(6) și alineatele (8) și (9);
- articolele 48-53, 57, 61 și 62 și
- articolul 71 alineatul (1).

Articolul 2

Excepții

1. Prezenta directivă nu se aplică:

- (a) întreprinderilor de asigurări în sensul articolului 1 din Directiva 73/239/CEE sau al articolului 1 din Directiva 2002/83/CE, și nici întreprinderilor care exercită activitățile de reasigurare și de retrocedare prevăzute de Directiva 64/225/CEE;
- (b) persoanelor care furnizează servicii de investiții exclusiv întreprinderii lor mamă, filialelor lor sau altor filiale ale întreprinderii lor mamă;
- (c) persoanelor care furnizează servicii de investiții ocazional în cadrul unei activități profesionale, în cazul în care aceasta este reglementată de acte cu putere de lege sau de un cod deontologic care nu exclude furnizarea acestui serviciu;
- (d) persoanelor care nu furnizează nici un alt serviciu sau activitate de investiții decât tranzacționarea în cont propriu, exceptând cazul în care acestea sunt formatori de piață sau tranzacționează în cont propriu în mod organizat, frecvent și sistematic în afara unei piețe reglementate sau a unui MTF, furnizând un sistem accesibil terților pentru a intra în tranzacționare cu aceștia;
- (e) persoanelor ale căror servicii de investiții constau exclusiv în gestionarea unui sistem de participare a angajaților;
- (f) persoanelor ale căror servicii de investiții nu constau decât în gestionarea unui sistem de participare a angajaților și în furnizarea de servicii de investiții exclusiv întreprinderii lor mamă, filialelor lor sau altor filiale ale întreprinderii lor mamă;
- (g) membrilor Sistemului European al Băncilor Centrale, organismelor naționale cu funcții similare și altor organisme publice însărcinate cu gestionarea datoriei publice sau care intervin în această gestionare;
- (h) organismelor de plasament colectiv și fondurilor de pensii, fie că sunt sau nu coordonate la nivel comunitar, precum și depozitarilor și gestionarilor acestor organisme;
- (i) persoanelor care tranzacționează instrumente financiare în cont propriu sau care furnizează servicii de investiții privind instrumentele derivate pe materii prime sau contractele derivate menționate la anexa I secțiunea C punctul 10 clienților activității lor principale cu condiția ca aceste prestări să fie auxiliare în raport cu activitatea lor principală, în cazul în care această activitate principală este luată în considerare la nivelul grupului și nu constă în furnizarea de servicii de investiții în sensul prezentei directive sau de servicii bancare în sensul Directivei 2000/12/CE;
- (j) persoanelor care furnizează servicii de consiliere în investiții în cadrul exercitării unei alte activități profesionale care nu este prevăzută în prezenta directivă, cu condiția ca furnizarea acestor servicii de consiliere să nu fie remunerată în mod specific;
- (k) persoanelor a căror activitate principală constă în tranzacționarea în cont propriu a materiilor prime și instrumentelor derivate pe aceste materii prime. Prezenta exonerare nu se aplică în cazul în care persoanele care tranzacționează în cont propriu materii prime și instrumente derivate pe materii prime fac parte dintr-un grup a cărui activitate principală este furnizarea de servicii de investiții în sensul prezentei directive sau de servicii bancare în conformitate cu Directiva 2000/12/CE;
- (l) întreprinderilor ale căror servicii și activități de investiții constau exclusiv în tranzacționarea în cont propriu pe piețe ale instrumentelor financiare la termen sau pe piețe ale opțiunilor sau pe alte piețe derivate și pe piețe la vedere doar cu scopul de a obține poziții pe piețele derivate sau care tranzacționează sau asigură formarea prețurilor în contul altor membri ai acestor piețe și sunt, prin urmare, acoperiți de garanția unui membru de compensare al acestor piețe, în cazul în care responsabilitatea contractelor încheiate de aceste întreprinderi este asumată de un membru de compensare al acelorași piețe;
- (m) asociațiilor create de fonduri de pensii daneze și finlandeze cu unicul scop de a le gestiona activele fondurilor de pensii afiliate;
- (n) în cazul „*agenti di cambio*”, ale căror activități și funcții sunt reglementate de articolul 201 din Decretul legislativ italian nr. 58 din 24 februarie 1998.

2. Drepturile conferite de prezenta directivă nu se aplică furnizării de servicii în calitate de contrapartidă în tranzacțiile efectuate de organisme publice însărcinate cu gestionarea datoriei publice sau de membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale, în cadrul sarcinilor care le sunt atribuite de tratat și de statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene sau al funcțiilor echivalente în temeiul unor dispoziții interne.

3. Pentru a ține seama de evoluția piețelor financiare și a asigura aplicarea uniformă a prezentei directive, Comisia poate defini, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), în ceea ce privește exonerările prevăzute la alineatul (1) literele (c), (i) și (k), criteriile care permit a stabili dacă o activitate trebuie considerată ca auxiliară în raport cu activitatea principală la nivelul grupului și dacă o activitate este exercitată ocazional.

Articolul 3

Excepții opționale

1. Statele membre pot opta să nu aplice prezenta directivă persoanelor pentru care reprezintă statul membru de origine și care:

- nu sunt autorizate să dețină fonduri sau titluri ale clienților și care, din acest motiv, nu riscă în nici un moment să fie debitoare față de aceștia și
- nu sunt autorizate să furnizeze servicii de investiții, cu excepția preluării și transmiterii ordinelor privind valorile mobiliare și părților de organisme de plasament colectiv, precum și furnizarea de servicii de consiliere în investiții în privința acestor instrumente financiare și
- în cadrul furnizării acestui serviciu, sunt autorizate să transmită ordinele doar:
 - (i) întreprinderilor de investiții autorizate în conformitate cu prezenta directivă;
 - (ii) instituțiilor de credit autorizate în conformitate cu Directiva 2000/12/CE;
 - (iii) sucursalelor întreprinderilor de investiții sau ale instituțiilor de credit care sunt autorizate într-o țară terță și cărora li se aplică și care respectă normele prudențiale considerate de autoritățile competente ca fiind cel puțin la fel de stricte ca și cele stabilite de prezenta directivă, de Directiva 2000/12/CE sau de Directiva 93/6/CEE;
 - (iv) organismelor de plasament colectiv autorizate în temeiul dreptului unui stat membru să vândă părți publicului și gestionarilor acestor organisme;
 - (v) întreprinderilor de investiții cu capital fix, prevăzute la articolul 15 alineatul (4) din a doua Directivă 77/91/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 de coordonare, în

vederea echivalării, a garanțiilor impuse întreprinderilor în statele membre, în sensul articolului 58 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea întreprinderilor anonime și menținerea și modificarea capitalului acestora ⁽¹⁾, ale căror titluri sunt cotate sau tranzacționate pe piața reglementată a unui stat membru;

cu condiția ca activitățile acestor persoane să fie reglementate la nivel național.

2. Persoanele care sunt excluse din sfera de aplicare a prezentei directive în temeiul alineatului (1) nu beneficiază de libertatea de a presta servicii și/sau de a exercita activități, nici de libertatea de a stabili sucursale în conformitate cu articolele 31 și respectiv 32.

Articolul 4

Definiții

1. În sensul prezentei directive, prin următorii termeni se înțelege:

1. „întreprindere de investiții” înseamnă orice persoană juridică a cărei ocupație sau activitate obișnuită constă în furnizarea unuia sau mai multor servicii de investiții terților și în exercitarea uneia sau mai multor activități de investiții cu titlu profesional;

Statele membre pot include în definiția întreprinderilor de investiții întreprinderi care nu sunt persoane juridice, cu următoarele condiții:

- (a) statutul lor juridic să asigure intereselor terților un nivel de protecție echivalent cu cel oferit de o persoană juridică și
- (b) să facă obiectul unei supravegheri prudențiale echivalente și adaptate formei lor juridice.

Cu toate acestea, în cazul în care furnizează servicii care implică deținerea de fonduri sau de valori mobiliare care aparțin terților, o persoană fizică nu poate fi considerată ca o întreprindere de investiții în sensul prezentei directive decât în cazul în care, fără a aduce atingere celorlalte cerințe stabilite de prezenta directivă și de Directiva 93/6/CEE, îndeplinește următoarele condiții:

- (a) drepturile de proprietate ale terților asupra instrumentelor și fondurilor sunt salvagardate, în special în caz de insolabilitate a întreprinderii sau a proprietarilor săi, de sechestr, de compensare sau de orice altă acțiune intentată de creditorii întreprinderii sau ai proprietarilor acesteia;

⁽¹⁾ JO L 26, 31.1.1977, p. 1, directivă modificată ultima dată de Actul de aderare din 1994.

- (b) întreprinderea este supusă unor norme care au ca obiect supravegherea solvabilității sale și a celei a proprietarilor acesteia;
- (c) conturile anuale ale întreprinderii sunt controlate de una sau mai multe persoane abilitate, în temeiul dreptului intern, să controleze conturile;
- (d) în cazul în care întreprinderea are un singur proprietar, acesta adoptă dispoziții pentru a asigura protecția investitorilor în caz de încetare a activității din cauza decesului său, a incapacității sale sau a oricărei situații similare.
2. „servicii și activități de investiții” înseamnă orice serviciu și orice activitate enumerate în anexa I secțiunea A și referitoare la orice instrument menționat la secțiunea C din aceeași anexă;
- Comisia stabilește, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2):
- contractele derivate menționate la anexa I secțiunea C punctul 7 care prezintă caracteristicile altor instrumente financiare derivate, ținând seama dacă, în special, sunt compensate și regularizate prin intermediul unor organisme de compensare recunoscute sau dacă fac obiectul unor apeluri în marjă regulate;
- contractele derivate menționate la anexa I secțiunea C punctul 10 care prezintă caracteristicile altor instrumente financiare derivate, ținând seama dacă, în special, sunt tranzacționate pe o piață reglementată sau un MTF, sunt compensate și regularizate prin intermediul unor organisme de compensare recunoscute sau fac obiectul unor apeluri în marjă regulate;
3. „serviciu auxiliar” înseamnă orice serviciu prezentat în anexa I secțiunea B;
4. „consiliere în investiții” înseamnă furnizarea de recomandări personalizate unui client, fie la cererea sa, fie la inițiativa unei întreprinderi de investiții, în ceea ce privește una sau mai multe tranzacții cu instrumente financiare;
5. „executarea ordinelor în contul clienților” înseamnă faptul de a încheia acorduri de cumpărare sau de vânzare a unui sau mai multor instrumente financiare în contul clienților;
6. „tranzacționarea în cont propriu” înseamnă faptul de a negocia prin angajarea propriilor capitaluri unul sau mai multe instrumente financiare în vederea încheierii de tranzacții;
7. „internalizator sistematic” înseamnă o întreprindere de investiții care, în mod organizat, frecvent și sistematic, tranzacționează în cont propriu executând ordinele clienților în afara unei piețe reglementate sau a unui MTF;
8. „formator de piață” înseamnă o persoană care este prezentă în mod continuu pe piețele financiare pentru a negocia în cont propriu și care cumpără și vinde instrumente financiare prin angajarea propriilor capitaluri, la prețuri fixate de ea;
9. „gestionare de portofolii” înseamnă gestionarea discreționară și individualizată de portofolii incluzând unul sau mai multe instrumente financiare, în cadrul unui mandat acordat de client;
10. „client” înseamnă orice persoană fizică sau juridică căreia o întreprindere de investiții îi furnizează servicii de investiții și servicii auxiliare;
11. „client profesional” înseamnă orice client care îndeplinește criteriile prevăzute la anexa II;
12. „client obișnuit” înseamnă un client care nu este profesional;
13. „operator de piață” înseamnă una sau mai multe persoane care gestionează și exploatează activitatea unei piețe reglementate. Operatorul poate fi însăși piața reglementată;
14. „piață reglementată” înseamnă un sistem multilateral, exploatat și gestionat de un operator, care asigură sau facilitează confruntarea - chiar în interiorul său și în conformitate cu norme nediscreționare - a unor interese multiple de vânzare și de cumpărare exprimate de terți pentru instrumente financiare, într-un mod care conduce la încheierea de contracte privind instrumente financiare admise la tranzacționare în cadrul normelor sale și al sistemelor sale, și care este autorizat și funcționează în mod regulat în conformitate cu dispozițiile titlului III;
15. „sistem multilateral de tranzacționare (MTF)” înseamnă un sistem multilateral, exploatat de o întreprindere de investiții sau de un operator de piață, care asigură întâlnirea - chiar în interiorul său și în conformitate cu norme nediscreționare - unor interese multiple de vânzare și de cumpărare exprimate de terți pentru instrumente financiare, într-un mod care conduce la încheierea de contracte în conformitate cu dispozițiile titlului II;
16. „ordin limită” înseamnă ordinul de a cumpăra sau de a vinde un instrument financiar la limita de preț specificată sau mai avantajos și pentru o cantitate precizată;
17. „instrumente financiare” înseamnă instrumentele menționate la anexa I secțiunea C;
18. „valori mobiliare” înseamnă categoriile de titluri care pot fi tranzacționate pe piața capitalurilor (cu excepția instrumentelor de plată), precum:
- (a) acțiunile la întreprinderi și alte titluri echivalente acțiunilor la întreprinderi, la întreprinderi de tip parteneriat sau la alte entități, precum și certificatele reprezentative de acțiuni;
- (b) obligațiunile și alte titluri de creanță, inclusiv certificatele de acțiuni referitoare la astfel de titluri;
- (c) orice altă valoare care conferă dreptul de a cumpăra sau de a vinde asemenea valori sau care conduce la o regulare în numerar, stabilită în raport cu valori mobiliare, cu o monedă, cu o rată a dobânzii sau a rentabilității, cu materii prime sau cu alți indici sau măsuri;

19. „instrumente ale pieței monetare” înseamnă categoriile de instrumente tranzacționate în mod obișnuit pe piața monetară, precum bonurile de tezaur, certificatele de depozit și efectele de comerț (cu excepția instrumentelor de plată);
20. „stat membru de origine” înseamnă
- (a) în cazul unei întreprinderi de investiții:
 - (i) statul membru în care este situată administrația sa centrală, în cazul în care este vorba de o persoană fizică;
 - (ii) statul membru în care este situat sediul social al acesteia, în cazul în care este vorba de o persoană juridică;
 - (iii) statul membru în care este situată administrația sa centrală, în cazul în care, în conformitate cu dreptul său intern, aceasta nu are sediu social;
 - (b) în cazul unei piețe reglementate, statul membru în care este înregistrată piața reglementată sau, în cazul în care în conformitate cu dreptul său intern, nu are sediu social, statul membru în care este situată administrația sa centrală;
21. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru, altul decât statul membru de origine, în care o întreprindere de investiții deține o sucursală sau furnizează servicii și exercită activități sau statul membru în care o piață reglementată furnizează facilitățile utile pentru a permite membrilor sau participanților stabiliți în acest ultim stat membru să participe la tranzacționare de la distanță în cadrul sistemului său;
22. „autoritate competentă” înseamnă autoritatea desemnată de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 48, în afara cazurilor în care prezenta directivă conține o dispoziție contrară;
23. „instituții de credit” înseamnă instituțiile de credit în sensul Directivei 2000/12/CE;
24. „societăți de gestionare a OPCVM” înseamnă societăți de gestionare în sensul Directivei 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ⁽¹⁾;
25. „agent afiliat” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care, sub responsabilitatea deplină și necondiționată a unei singure și unice întreprinderi de investiții în contul căreia acționează, promovează clienților sau clienților potențiali servicii de investiții și servicii auxiliare, primește și transmite instrucțiunile sau ordinele de la clienți referitoare la instrumente financiare sau servicii de investiții, plasează instrumente financiare și furnizează clienților sau clienților potențiali servicii de consiliere privind aceste instrumente sau servicii;
26. „sucursală” înseamnă un sediu de exploatare altul decât administrația centrală care reprezintă o parte, lipsită de personalitate juridică, a unei întreprinderi de investiții și care furnizează servicii de investiții și exercită activități de investiții și poate, de asemenea, furniza servicii auxiliare pentru care a obținut o autorizație; toate sediile de exploatare stabilite în același stat membru de o întreprindere de investiții al cărei sediu se află într-un alt stat membru sunt considerate ca fiind o singură sucursală;
27. „participare calificată” înseamnă faptul de a deține, într-o întreprindere de investiții, o participare directă sau indirectă care reprezintă cel puțin 10 % din capital sau din drepturile de vot, în conformitate cu articolul 92 din Directiva 2001/34/CE, sau care permite exercitarea unei influențe semnificative asupra gestionării sale;
28. „întreprindere mamă” înseamnă o întreprindere mamă în sensul articolelor 1 și 2 din a șaptea Directivă 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 privind conturile consolidate ⁽²⁾;
29. „filială” înseamnă o întreprindere afiliată în sensul articolelor 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE, inclusiv orice filială a unei întreprinderi filiale a întreprinderii mamă care le conduce;
30. „control” înseamnă controlul prevăzut la articolul 1 din Directiva 83/349/CEE;
31. „legături strânse” înseamnă o situație în care cel puțin două persoane fizice sau juridice sunt legate prin:
- (a) o „participare”, și anume faptul de a deține, direct sau prin intermediul controlului, cel puțin 20 % din capitalul sau drepturile de vot ale unei întreprinderi;
 - (b) un „control”, și anume relația între o întreprindere mamă și o filială, în toate cazurile prevăzute la articolul 1 alineatele (1) și (2) din Directiva 83/349/CEE sau o relație similară între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere, orice filială a unei întreprinderi filiale fiind considerată, de asemenea, ca filială a întreprinderii mamă care le conduce.
- O situație în care cel puțin două persoane fizice sau juridice sunt legate în permanență de una și aceeași persoană printr-o relație de control este considerată, de asemenea, ca fiind o legătură strânsă între persoanele respective.
2. Pentru a ține seama de evoluția piețelor financiare și pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentei directive, Comisia poate preciza, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), definițiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol.

⁽¹⁾ JO L 375, 31.12.1985, p. 3, directivă modificată ultima dată de Directiva 2001/108/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 41, 13.2.2002, p. 35).

⁽²⁾ JO L 193, 18.7.1983, p. 1, directivă modificată ultima dată de Directiva 2003/51/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 178, 17.7.2003, p. 16).

TITLUL II

CONDIȚII DE AUTORIZARE ȘI DE FUNCȚIONARE APLICABILE ÎNTEPRINDERILOR DE INVESTIȚII

CAPITOLUL I

CONDIȚII ȘI PROCEDURI DE AUTORIZARE

Articolul 5

Condiții de autorizare

1. Fiecare stat membru solicită ca furnizarea de servicii de investiții sau exercitarea activităților de investiții ca ocupație sau activitate obișnuită cu titlu profesional să facă obiectul unei autorizări prealabile în conformitate cu dispozițiile prezentului capitol. O astfel de autorizare este acordată de autoritatea competentă a statului membru de origine desemnată în conformitate cu articolul 48.

2. Prin derogare de la dispozițiile alineatului (1), statele membre permit tuturor operatorilor să exploateze un MTF, cu condiția să se fi verificat în prealabil că acești operatori respectă dispozițiile prezentului capitol, cu excepția articolelor 11 și 15.

3. Statele membre întocmesc un registru cu toate întreprinderile de investiții. Acest registru este accesibil publicului și conține informații privind serviciile și activitățile pentru care întreprinderea de investiții este autorizată. Acest registru se actualizează în mod regulat.

4. Fiecare stat membru solicită ca:

- orice întreprindere de investiții care este persoană juridică să aibă administrația centrală în același stat membru în care are sediul social,
- orice întreprindere de investiții care nu este persoană juridică sau orice întreprindere de investiții care este persoană juridică, dar care, în conformitate cu dreptul său intern, nu are sediu social să aibă administrația centrală în statul membru în care își exercită efectiv activitatea.

5. În cazul întreprinderilor de investiții exclusiv prestatoare de servicii de consiliere în investiții sau a unui serviciu de recepție și transmitere a ordinelor în condițiile stabilite la articolul 3, statele membre pot autoriza autoritatea competentă să delege sarcinile administrative, pregătitoare și auxiliare privind eliberarea autorizației, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 6

Sferă de aplicare a autorizației

1. Statul membru de origine veghează ca autorizația să precizeze serviciile sau activitățile de investiții pe care întreprinderea de investiții respectivă este autorizată să le furnizeze. Autorizația poate acoperi unul sau mai multe dintre serviciile prevăzute la

anexa I secțiunea B. Cu toate acestea, în nici un caz, ea nu poate fi eliberată doar pentru prestarea exclusivă a serviciilor auxiliare.

2. Orice întreprindere de investiții care intenționează să își extindă activitatea la alte servicii sau activități de investiții sau la alte servicii auxiliare neincluse în momentul autorizării inițiale înaintează o cerere de extindere a acestei autorizații.

3. Autorizația este valabilă pe întreg teritoriul Comunității și permite unei întreprinderi de investiții să furnizeze serviciile sau să exercite activitățile pentru care a fost autorizată în întreaga Comunitate, fie prin stabilirea unei sucursale, fie prin prestarea liberă a serviciilor.

Articolul 7

Proceduri de eliberare și de respingere a cererilor de autorizare

1. Autoritățile competente nu eliberează nici o autorizație înainte de a se asigura pe deplin că solicitantul îndeplinește toate cerințele prevăzute de dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive.

2. Întreprinderile de investiții furnizează toate informațiile - inclusiv un program de activitate care prezintă în special tipul de operațiuni avute în vedere și structura organizatorică reținută - de care au nevoie autoritățile competente pentru a se asigura că aceste întreprinderi au luat toate măsurile necesare, în momentul autorizării inițiale, pentru respectarea obligațiilor prevăzute de dispozițiile prezentului capitol.

3. Orice solicitant este informat, în termen de 6 luni de la prezentarea unei cereri complete, în cazul în care autorizația solicitată îi este acordată sau nu.

Articolul 8

Retragerea autorizației

Autoritățile competente pot retrage autorizația oricărei întreprinderi de investiții care:

- (a) nu o utilizează în termen de 12 luni, renunță la ea în mod expres, nu a furnizat nici un serviciu de investiții sau nu a exercitat nici o activitate de investiții în ultimele 6 luni, în afara cazurilor în care statul membru respectiv prevede caducitatea autorizației în asemenea situații ;
- (b) a obținut-o prin declarații false sau prin orice altă modalitate incorectă;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în care a fost acordată autorizația, precum respectarea condițiilor prevăzute de Directiva 93/6/CEE;
- (d) a încălcat grav și sistematic dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive în ceea ce privește condițiile de funcționare aplicabile întreprinderilor de investiții;
- (e) se încadrează în oricare dintre cazurile în care dreptul intern prevede retragerea autorizației, pentru aspecte care ies din sfera de aplicare a prezentei directive.

Articolul 9

Persoane care conduc efectiv activitatea

1. Statele membre solicită ca persoanele care conduc efectiv activitatea unei întreprinderi de investiții să aibă o bună reputație și o experiență suficiente pentru a garanta gestionarea corectă și prudentă a acestei întreprinderi.

În cazul în care operatorul care solicită o autorizație privind exploatarea unui MTF și persoanele care conduc efectiv activitatea MTF sunt aceleași cu cele care conduc efectiv activitatea pieței reglementate, se consideră că aceste persoane respectă cerințele prevăzute la primul paragraf.

2. Statele membre solicită tuturor întreprinderilor de investiții să semnaleze autorității competente orice schimbare în conducerea sa și să îi comunice, de asemenea, toate informațiile necesare pentru a aprecia dacă noua echipă de conducere are o bună reputație și o experiență suficiente.

3. Autoritatea competentă refuză autorizarea în cazul în care nu este convinsă că persoanele care vor conduce efectiv activitatea întreprinderii de investiții au o bună reputație și o experiență suficiente sau în care există motive obiective și demonstrabile de a crede că propunerile de schimbare a conducerii ar risca să compromită gestionarea corectă și prudentă a întreprinderii de investiții.

4. Statele membre solicită ca gestionarea întreprinderilor de investiții să fie asigurată de cel puțin două persoane care îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatul (1).

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre pot autoriza întreprinderi de investiții care sunt persoane fizice sau juridice, conduse de o singură persoană fizică, în conformitate cu statutul lor și cu dreptul intern aplicabil. Cu toate acestea, statele membre solicită luarea de alte măsuri care să garanteze gestionarea corectă și prudentă a acestor întreprinderi de investiții.

Articolul 10

A acționari și asociați care dețin participări calificate

1. Autoritățile competente nu acordă autorizația care să îi permită unei întreprinderi de investiții să furnizeze servicii de investiții sau să exercite activități de investiții înainte de a li se comunica identitatea acționarilor și a asociaților, direcți sau indirect, persoane fizice sau juridice, care dețin o participare calificată, și valoarea acestei participări.

Autoritățile competente refuză autorizarea în cazul în care, ținând seama de necesitatea de a garanta gestionarea corectă și prudentă a unei întreprinderi de investiții, nu sunt convinse că acționarii sau asociații care dețin o participare calificată au calitățile necesare.

În cazul în care există legături strânse între întreprinderea de investiții și alte persoane fizice sau juridice, autoritatea

competentă nu eliberează autorizația decât în cazul în care aceste legături nu o împiedică să își exercite efectiv funcțiile prudentiale.

2. Autoritatea competentă refuză autorizarea în cazul în care actele cu putere de lege și actele administrative ale unei țări terțe aplicabile uneia sau mai multor persoane fizice sau juridice cu care întreprinderea de investiții are legături strânse, sau anumite dificultăți legate de aplicarea actelor menționate anterior o împiedică să își exercite efectiv funcțiile prudentiale.

3. Statele membre solicită oricărei persoane fizice sau juridice care își propune să achiziționeze sau să cedeze, direct sau indirect, o participare calificată într-o întreprindere de investiții să notifice în prealabil autorității competente valoarea participării rezultate, în conformitate cu procedurile prevăzute la al doilea paragraf. Această persoană este obligată, de asemenea, să notifice autorității competente intenția sa de a-și crește sau de a-și diminua participarea calificată, astfel încât procentul drepturilor de vot sau al capitalului pe care ea îl deține să atingă, să scadă sub sau, respectiv, să depășească pragurile de 20 %, 33 % sau 50 %, sau astfel încât întreprinderea de investiții să devină sau să înceteze să fie filiala sa.

Fără a aduce atingere alineatului (4), autoritatea competentă se poate opune, în termen de 3 luni de la notificarea unei propuneri de achiziții prevăzute la primul paragraf, proiectului notificat în cazul în care, în privința necesității de a garanta gestionarea corectă și prudentă a întreprinderii de investiții, nu este convinsă că persoanele prevăzute la primul paragraf prezintă calitățile necesare. În cazul în care nu se opune proiectului notificat, autoritatea competentă poate fixa un termen pentru punerea lui în aplicare.

4. În cazul în care cumpărătorul unei participări prevăzute la alineatul (3) este fie o întreprindere de investiții, o instituție de credit, o întreprindere de asigurări sau o societate de gestionare a OPCVM autorizată într-un alt stat membru, fie o întreprindere mamă a unei întreprinderi de investiții, a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurări sau a unei societăți de gestionare a OPCVM autorizate într-un alt stat membru, fie o persoană care controlează o întreprindere de investiții, o instituție de credit, o întreprindere de asigurări sau societate de gestionare a OPCVM autorizate, și în cazul în care, în urma acestei achiziții, întreprinderea ținută ar deveni filiala cumpărătorului sau ar intra sub controlul său, evaluarea achiziției respective face obiectul consultării prealabile prevăzute la articolul 60.

5. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții care sunt informate cu privire la orice achiziție sau cedare de participări deținute în capitalul lor care ar face ca participările respective să depășească sau să scadă sub unul dintre pragurile prevăzute la alineatul (3) primul paragraf să anunțe de îndată autoritățile competente.

Cel puțin o dată pe an, întreprinderile de investiții transmit autorităților competente, de asemenea, numele acționarilor și ale asociațiilor care dețin participări calificate și valoarea acestor participări, așa cum rezultă, de exemplu, din informațiile comunicate adunării generale anuale a acționarilor și asociațiilor sau în conformitate cu actele cu putere de lege aplicabile întreprinderilor ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată.

6. Statele membre solicită ca, în cazul în care influența exercitată de persoanele menționate la alineatul (1) primul paragraf poate dăuna gestionării corecte și prudente a unei întreprinderi de investiții, autoritățile competente să ia măsurile care se impun pentru a stopa această situație.

Aceste măsuri pot consta în cereri de hotărâri judecătorești și sancțiuni împotriva administratorilor și a persoanelor responsabile cu gestionarea sau, de asemenea, în suspendarea drepturilor de vot aferente acțiunilor deținute de acționarii sau asociații respectivi.

Măsuri similare se aplică persoanelor care nu respectă obligația de a furniza informațiile solicitate în prealabil cu privire la achiziționarea sau creșterea unei participări calificate. În cazul în care o astfel de participare este achiziționată în ciuda opoziției autorităților competente, statele membre prevăd, în mod independent de orice altă sancțiune care poate fi aplicată, fie suspendarea drepturilor de vot corespunzătoare, fie nulitatea voturilor exprimate sau posibilitatea anulării lor.

Articolul 11

Aderarea la un sistem acreditat de compensare pentru investitori

Autoritățile competente veghează ca orice entitate care solicită autorizarea ca întreprindere de investiții să respecte, în momentul eliberării autorizației respective, obligațiile prevăzute de Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori ⁽¹⁾.

Articolul 12

Dotarea inițială de capital

Statele membre veghează ca autoritățile competente să elibereze autorizația doar în cazul în care întreprinderea de investiții în cauză justifică o dotare inițială de capital conformă cu cerințele Directivei 93/6/CEE, ținând seama de natura serviciului sau a activității de investiții.

În așteptarea revizuirii Directivei 93/6/CEE, întreprinderile de investiții menționate la articolul 67 se supun cerințelor în materie de capital stabilite la articolul menționat anterior.

Articolul 13

Cerințe organizatorice

1. Statul membru de origine impune întreprinderilor de investiții să îndeplinească cerințele organizatorice prevăzute la alineatele (2)-(8).

2. Orice întreprindere de investiții instituie politici și proceduri care să permită garantarea că întreprinderea însăși, precum și directorii, salariații și agenții săi afiliați respectă obligațiile stabilite de dispozițiile prezentei directive, precum și normele adecvate aplicabile tranzacțiilor personale efectuate de aceste persoane.

3. Orice întreprindere de investiții menține și aplică dispoziții organizatorice și administrative eficiente, în vederea adoptării tuturor măsurilor rezonabile destinate să evite ca interesele clienților săi să fie afectate de conflictele de interese menționate la articolul 18.

4. Orice întreprindere de investiții adoptă măsurile rezonabile pentru a garanta continuitatea și regularitatea furnizării serviciilor sale de investiții și a exercitării activităților sale de investiții. În acest scop, ea utilizează sisteme, resurse și proceduri adecvate și proporționale.

5. Orice întreprindere de investiții adoptă, în cazul în care încredințează unei terțe părți executarea sarcinilor operaționale esențiale pentru furnizarea unui serviciu continuu și satisfăcător pentru clienți și pentru exercitarea de activități de investiții în mod continuu și satisfăcător, măsurile rezonabile pentru a evita o agravare nejustificată a riscului operațional. Externalizarea funcțiilor operaționale importante nu trebuie realizată într-un mod care să dăuneze semnificativ calității controlului intern al întreprinderii de investiții și care să împiedice autoritatea de supraveghere să controleze respectarea corespunzătoare a tuturor obligațiilor sale.

Orice întreprindere de investiții dispune de proceduri contabile și administrative sigure, de mecanisme de control intern, de tehnici eficiente de evaluare a riscurilor și de dispozitive eficiente de control și de salvagardare a sistemelor sale informatice.

6. Orice întreprindere de investiții veghează să mențină o înregistrare a tuturor serviciilor furnizate și a tuturor tranzacțiilor pe care le-a efectuat, care să permită autorității competente să controleze respectarea obligațiilor prevăzute de prezenta directivă, în special a tuturor obligațiilor întreprinderii respective în ceea ce privește clienții sau clienții potențiali.

7. Orice întreprindere de investiții adoptă, în cazul în care deține instrumente financiare aparținând clienților, dispoziții adecvate pentru a salvagarda drepturile de proprietate ale clienților respectivi, în special în caz de insolabilitate a acestei întreprinderi, și pentru a împiedica utilizarea instrumentelor financiare în cauză în cont propriu, exceptând cazurile în care există un consimțământ expres al clienților.

⁽¹⁾ JO L 84, 26.3.1997, p. 22.

8. Orice întreprindere de investiții adoptă, în cazul în care deține fonduri aparținând clienților, dispoziții adecvate pentru a salvagarda drepturile clienților respectivi și, cu excepția instituțiilor de credit, pentru a împiedica utilizarea fondurilor în cauză în cont propriu.

9. Pentru orice sucursală a unei întreprinderi de investiții, autoritatea competentă a statului membru în care este stabilită această sucursală aplică obligația prevăzută la alineatul (6) în ceea ce privește tranzacțiile efectuate de sucursală, fără a aduce atingere posibilității de acces direct al autorității competente a statului membru de origine a întreprinderii de investiții la înregistrările în cauză.

10. Pentru a ține seama de evoluția piețelor financiare pe plan tehnic și pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (2)-(9), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare care precizează cerințele organizatorice concrete ce trebuie impuse întreprinderilor de investiții care furnizează diferite servicii de investiții și servicii auxiliare și exercită diferite activități de investiții sau oferă o combinație a acestor activități.

Articolul 14

Procesul de tranzacționare și finalizarea tranzacțiilor în MTF

1. Pe lângă obligațiile prevăzute la articolul 13, statele membre solicită întreprinderilor de investiții sau operatorilor care exploatează un MTF să stabilească norme și proceduri transparente și nediscreționare pentru a garanta un proces de tranzacționare echitabil și ordonat și să stabilească criterii obiective pentru o execuție eficientă a ordinelor.

2. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții sau operatorilor care gestionează un MTF să stabilească norme transparente privind criteriile care permit stabilirea instrumentelor financiare ce pot fi tranzacționate în cadrul sistemelor lor.

Statele membre solicită întreprinderilor de investiții sau operatorilor care gestionează un MTF să furnizeze, după caz, informații suficiente publicului sau să se asigure că există un acces la astfel de informații pentru a permite utilizatorilor să își formeze o opinie în ceea ce privește investițiile, ținând seama în același timp de natura utilizatorilor și de tipurile de instrumente tranzacționate.

3. Statele membre se asigură că articolele 19, 21 și 22 nu se aplică tranzacțiilor încheiate în temeiul normelor care reglementează un MTF între membrii sau participanții săi sau între MTF și membrii sau participanții săi cu privire la utilizarea MTF. Cu toate acestea, membrii sau participanții la MTF respectă obligațiile prevăzute la articolele 19, 21 și 22 în ceea ce privește clienții lor în cazul în care, acționând în contul clienților lor, execută ordinele lor prin intermediul sistemelor unui MTF.

4. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții sau operatorilor care exploatează un MTF să stabilească și să mențină norme transparente, pe baza unor criterii obiective, care să reglementeze accesul la sistemul lor. Aceste norme sunt conforme cu condițiile prevăzute la articolul 42 alineatul (3).

5. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții sau operatorilor care exploatează un MTF să informeze în mod clar utilizatorii în legătură cu responsabilitățile lor respective referitoare la regularizarea tranzacțiilor executate pe acest MTF. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții sau operatorilor care exploatează un MTF să fi adoptat dispozițiile necesare pentru a favoriza regularizarea eficientă a tranzacțiilor efectuate prin intermediul sistemelor din cadrul MTF.

6. În cazul în care o valoare mobilă admisă la tranzacționare pe o piață reglementată este tranzacționată în același timp pe un MTF fără consimțământul emitentului, acesta nu trebuie supus nici unei obligații de informare financiară inițială, periodică sau specifică în privința acestui MTF.

7. Statele membre solicită tuturor întreprinderilor de investiții sau tuturor operatorilor care gestionează un MTF să se conformeze imediat oricărei instrucțiuni date de autoritatea competentă în conformitate cu articolul 50 alineatul (1), în vederea suspendării sau retragerii unui instrument financiar de la tranzacționare.

Articolul 15

Relații cu țările terțe

1. Statele membre informează Comisia despre dificultățile de ordin general cu care se confruntă întreprinderile lor de investiții în a se stabili sau în a furniza servicii de investiții și a exercita activități de investiții într-o țară terță.

2. În cazul în care Comisia constată, pe baza informațiilor care îi sunt comunicate în conformitate cu alineatul (1), că o țară terță nu acordă întreprinderilor de investiții din Comunitate un acces efectiv la piață comparabil cu cel oferit de Comunitate întreprinderilor de investiții din țara terță respectivă, Comisia poate prezenta Consiliului propuneri pentru a-i fi încredințat un mandat de tranzacționare adecvat în vederea obținerii unor posibilități de concurență comparabile pentru întreprinderile de investiții din Comunitate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

3. În cazul în care Comisia constată, pe baza informațiilor care îi sunt comunicate în conformitate cu alineatul (1), că întreprinderile de investiții din Comunitate nu beneficiază, într-o țară terță, de un tratament național care acordă aceleași posibilități de concurență cu cele oferite întreprinderilor de investiții din această țară terță și că nu sunt îndeplinite condițiile de acces efectiv la piață, Comisia poate angaja tranzacționări în vederea remedierii situației.

În condițiile menționate la primul paragraf, Comisia poate decide, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), în orice moment și în paralel cu angajarea de tranzacționări, că autoritățile competente ale statelor membre trebuie să își limiteze sau să își suspende deciziile privind cererile de autorizare nesoluționate sau viitoare și achiziția de participări la întreprinderile mamă, directe sau indirecte, care sunt reglementate de dreptul țării terțe respective. Aceste limitări sau suspendări nu pot fi aplicate creării de filiale de către întreprinderile de investiții autorizate corespunzător în Comunitate sau de către filialele acestora, nici achiziționării de participări de către aceste întreprinderi de investiții sau filiale într-o întreprindere de investiții din Comunitate. Durata măsurilor menționate nu poate depăși 3 luni.

Înainte de expirarea termenului de 3 luni menționat la al doilea paragraf și în lumina rezultatului tranzacționărilor, Comisia poate decide, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), să extindă aceste măsuri.

4. În cazul în care Comisia constată una dintre situațiile menționate la alineatele (2) și (3), statele membre o informează la cererea acesteia cu privire la:

- (a) orice cerere de autorizare a unei filiale directe sau indirecte a unei întreprinderi mamă care este reglementată de dreptul țării terțe în cauză;
- (b) orice proiect, în legătură cu care acestea sunt informate în temeiul articolului 10 alineatul (3), de achiziționare de participări de către o astfel de întreprindere mamă într-o întreprindere de investiții comunitară care ar transforma-o pe aceasta în filiala sa.

Această obligație de informare încetează de îndată ce se încheie un acord cu țara terță în cauză sau în cazul în care măsurile prevăzute la alineatul (3) al doilea și al treilea paragraf încetează să se aplice.

5. Măsurile adoptate în conformitate cu prezentul articol sunt conforme cu obligațiile care revin Comunității în temeiul unor acorduri internaționale, bilaterale și multilaterale, care reglementează accesul la activitatea întreprinderilor de investiții sau exercitarea acesteia.

2. Statele membre solicită autorităților competente să stabilească procedurile adecvate pentru a controla dacă întreprinderile de investiții își respectă obligația prevăzută la alineatul (1). Acestea solicită întreprinderilor de investiții să semnaleze autorităților competente orice modificare importantă a condițiilor autorizării inițiale.

3. În cazul întreprinderilor de investiții exclusiv prestatoare de servicii de consiliere în investiții, statele membre pot autoriza autoritatea competentă să delege sarcini administrative, pregătitoare sau auxiliare, privind supravegherea respectării condițiilor autorizării inițiale, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 17

Obligația generală de supraveghere continuă

1. Statele membre se asigură că autoritățile competente controlează activitatea întreprinderilor de investiții pentru a se asigura că acestea îndeplinesc condițiile de funcționare prevăzute de prezenta directivă. Acestea se asigură că sunt adoptate măsurile adecvate pentru a permite autorităților competente să obțină informațiile necesare pentru a controla respectarea acestor obligații de către întreprinderile de investiții.

2. În cazul întreprinderilor de investiții exclusiv prestatoare de servicii de consiliere în investiții, statele membre pot autoriza autoritatea competentă să delege sarcini administrative, pregătitoare sau auxiliare privind supravegherea regulată a respectării condițiilor de exercitare, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 48 alineatul (2).

Articolul 18

Conflicte de interes

1. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să adopte toate măsurile rezonabile pentru a detecta conflictele de interes care apar între ele, inclusiv între directorii, salariații sau agenții lor afiliați, sau orice persoană direct sau indirect legată de ele printr-o relație de control și de clienții lor sau între doi clienți cu ocazia prestării oricărui serviciu de investiții și a oricărui serviciu auxiliar sau a unei combinații a acestor servicii.

2. În cazul în care dispozițiile organizatorice sau administrative adoptate de o întreprindere de investiții în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) pentru a gestiona conflictele de interes nu sunt suficiente pentru a garanta, cu o certitudine rezonabilă, că riscul de a afecta interesele clienților va fi evitat, întreprinderea de investiții îi informează în mod clar pe aceștia, înainte de a acționa în numele lor, în legătură cu natura generală și sursa acestor conflicte de interes.

CAPITOLUL II

CONDIȚII DE FUNCȚIONARE APLICABILE ÎNTEPRINDERILOR DE INVESTIȚII

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 16

Supravegherea regulată a respectării condițiilor autorizării inițiale

1. Statele membre solicită unei întreprinderi de investiții autorizate pe teritoriul lor să se conformeze în permanență condițiilor autorizării inițiale prevăzute la capitolul I din prezentul titlu.

3. Pentru a ține seama de evoluția piețelor financiare pe plan tehnic și pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (1) și (2), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de executare în vederea:

- (a) definirii măsurilor pe care întreprinderile de investiții le pot adopta în mod rezonabil pentru a detecta, a preveni, a gestiona și a face cunoscute conflictele de interese care apar cu ocazia prestării de servicii de investiții și de activități auxiliare sau a unei combinații între aceste servicii;
- (b) definirii criteriilor pertinente pentru a stabili tipurile de conflicte de interese a căror existență poate aduce atingere intereselor clienților sau ale clienților potențiali ai întreprinderii de investiții.

Secțiunea 2

Dispoziții vizând garantarea protecției investitorilor

Articolul 19

Norme de conduită pentru furnizarea de servicii de investiții clienților

1. Statele membre solicită ca, în cazul în care furnizează clienților servicii de investiții și, după caz, servicii auxiliare, întreprinderile de investiții să acționeze într-un mod onest, echitabil și profesionist care să corespundă cel mai bine intereselor clienților respectivi și să respecte, în special, principiile enunțate la alineatele (2)-(8).

2. Toate informațiile, inclusiv publicitare, adresate de întreprinderea de investiții clienților sau clienților potențiali sunt corecte, clare și neînșelătoare. Informațiile publicitare sunt clar identificabile ca atare.

3. Clienților sau clienților potențiali le sunt comunicate informații adecvate sub o formă comprehensibilă privind:

- întreprinderea de investiții și serviciile sale,
- instrumentele financiare și strategiile de investiții propuse, care ar trebui să includă orientări și avertizări adecvate privind riscurile inerente investiției în aceste instrumente sau anumiți strategii de investiții,
- sistemele de executare și
- costurile și cheltuielile aferente,

pentru a permite în mod rezonabil acestora să înțeleagă natura serviciului de investiții sau a tipului specific de instrument financiar propus, precum și riscurile aferente acestora și, prin urmare, să adopte decizii în materie de investiții în cunoștință de cauză. Aceste informații pot fi furnizate sub o formă standardizată.

4. În cazul în care furnizează servicii de consiliere în investiții sau servicii de gestionare de portofoliu, întreprinderea de investiții obține informațiile necesare privind cunoștințele și experiența clientului sau ale clientului potențial în materie de investiții, în raport cu tipul specific de produs sau de serviciu, situația sa financiară și obiectivele sale de investiții, astfel încât să îi poată recomanda serviciile de investiții și instrumentele financiare care îi convin.

5. În cazul în care întreprinderile de investiții furnizează alte servicii de investiții decât cele menționate la alineatul (4), statele membre veghează ca acestea să solicite clientului sau clientului potențial furnizarea de informații privind cunoștințele și experiența sa în materie de investiții în raport cu tipul specific de produs sau de serviciu propus sau solicitat, pentru a fi în măsură să stabilească dacă serviciul sau produsul de investiții avut în vedere convine clientului.

În cazul în care întreprinderea de investiții estimează, pe baza informațiilor primite în conformitate cu paragraful anterior, că produsul sau serviciul nu convine clientului sau clientului potențial, ea îl avertizează în legătură cu acest aspect. Acest avertisment poate fi transmis sub o formă standardizată.

În cazul în care clientul sau clientul potențial alege să nu furnizeze informațiile prevăzute la primul paragraf sau în care informațiile furnizate privind cunoștințele și experiența sa sunt insuficiente, întreprinderea de investiții avertizează clientul sau clientul potențial că nu poate stabili, din cauza acestei decizii, dacă serviciul sau produsul avut în vedere îi convine. Acest avertisment poate fi transmis sub o formă standardizată.

6. Statele membre autorizează întreprinderile de investiții, în cazul în care acestea furnizează servicii de investiții care cuprind doar executarea și primirea și transmiterea ordinelor clienților, cu sau fără servicii auxiliare, să furnizeze aceste servicii de investiții clienților lor fără necesitatea de a obține informațiile și a proceda la evaluarea prevăzute la alineatul (5), în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- serviciile de investiții menționate anterior se referă la acțiuni admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau pe o piață echivalentă a unei țări terțe, instrumente ale pieței monetare, obligațiuni și alte titluri de creanță (cu excepția obligațiunilor și a altor titluri de creanță care presupun un instrument derivat), OPCVM și alte instrumente financiare care nu sunt complexe. O piață a unei țări terțe este considerată ca fiind echivalentă cu o piață reglementată în cazul în care respectă cerințe echivalente cu cele prevăzute la titlul III. Comisia publică o listă cu piețele în cauză care sunt considerate ca fiind echivalente. Această listă este actualizată periodic;
- serviciul este furnizat la inițiativa clientului sau a clientului potențial;

— clientul sau clientul potențial a fost informat în mod clar că, la furnizarea acestui serviciu, întreprinderea de investiții nu este obligată să evalueze dacă instrumentul sau serviciul furnizat sau propus este adaptat și că, prin urmare, el nu beneficiază de protecția corespunzătoare a normelor de conduită pertinente. Acest avertisment poate fi transmis sub o formă standardizată;

— întreprinderea de investiții își respectă obligațiile prevăzute la articolul 18.

7. Întreprinderea de investiții întocmește un dosar incluzând documentul sau documentele aprobate de întreprinderea de investiții și de client, în care sunt enunțate drepturile și obligațiile părților, precum și celelalte condiții în care întreprinderea de investiții furnizează servicii clientului. Drepturile și obligațiile părților la contract pot fi incluse prin trimitere la alte documente sau texte juridice.

8. Clientul trebuie să primească de la întreprinderea de investiții rapoarte adecvate privind serviciul pe care aceasta îl furnizează clienților săi. Aceste rapoarte includ, după caz, costurile legate de tranzacțiile efectuate și de serviciile furnizate în numele clientului.

9. În cazul în care un serviciu de investiții este propus în cadrul unui produs financiar care este deja supus altor dispoziții ale legislației comunitare sau unor norme comune europene privind instituțiile de credit și creditele de consum în privința evaluării riscurilor clienților și exigențele în materie de informații, acest serviciu nu este supus și obligațiilor prevăzute de prezentul articol.

10. Pentru a asigura protecția necesară a investitorilor și aplicarea uniformă a alineatelor (1)-(8), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare care vizează a garanta că întreprinderile de investiții respectă principiile prevăzute la alineatele menționate anterior cu ocazia furnizării de servicii de investiții sau de servicii auxiliare clienților lor. Aceste măsuri de punere în aplicare iau în considerare:

- (a) natura serviciului sau a serviciilor propuse sau furnizate clientului sau clientului potențial, ținând seama de tipul, obiectul, amploarea și frecvența tranzacțiilor;
- (b) natura instrumentelor financiare propuse sau avute în vedere;
- (c) tipul de client sau de client potențial (client obișnuit sau profesional).

Articolul 20

Furnizarea de servicii prin intermediul unei alte întreprinderi de investiții

Statele membre permit oricărei întreprinderi de investiții care primește, prin intermediul unei alte întreprinderi de investiții, instrucțiunea de a furniza servicii de investiții sau servicii auxiliare

în numele unui client, să se bazeze pe informațiile referitoare la acest client comunicate de această din urmă întreprindere. Întreprinderea de investiții care a transmis instrucțiunea rămâne răspunzătoare de caracterul exhaustiv și exact al informațiilor transmise.

Întreprinderea de investiții care primește în acest mod instrucțiunea de a furniza servicii în numele unui client se poate baza, de asemenea, pe orice recomandare aferentă serviciului sau tranzacției în cauză oferită clientului de o altă întreprindere de investiții. Întreprinderea de investiții care a transmis instrucțiunea rămâne răspunzătoare de caracterul adecvat al recomandărilor sau sfaturilor furnizate clientului respectiv.

Întreprinderea de investiții care primește instrucțiunea sau ordinul unui client prin intermediul altei întreprinderi de investiții rămâne răspunzătoare de prestarea serviciului sau de executarea tranzacției în cauză, pe baza informațiilor sau recomandărilor menționate anterior, în conformitate cu dispozițiile pertinente din prezentul titlu.

Articolul 21

Obligația de a executa ordinele în condițiile cele mai favorabile pentru client

1. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să ia toate măsurile rezonabile pentru a obține, la executarea ordinelor, cel mai bun rezultat posibil pentru clienții lor ținând seama de prețul, costurile, rapiditatea, probabilitatea de executare și de soluționare, mărimea, natura ordinului sau de orice alte considerente privind executarea ordinului. Cu toate acestea, de fiecare dată când există o instrucțiune specifică furnizată de clienți, întreprinderea de investiții execută ordinul respectând această instrucțiune.

2. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să instituie și să aplice dispoziții eficiente pentru a respecta prevederile alineatului (1). Statele membre solicită întreprinderilor de investiții în special să instituie și să aplice o politică de executare a ordinelor care să le permită să obțină, pentru ordinele clienților lor, cel mai bun rezultat posibil în conformitate cu alineatul (1).

3. Politica de executare a ordinelor include, în ceea ce privește fiecare categorie de instrumente, informații privind diferitele sisteme în care întreprinderea de investiții execută ordinele clienților lor și factorii care influențează alegerea sistemului de executare. Aceasta include cel puțin sistemele care permit întreprinderii de investiții să obțină, în majoritatea cazurilor, cel mai bun rezultat posibil pentru executarea ordinelor clienților.

Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să furnizeze clienților lor informații adecvate privind politica lor de executare a ordinelor. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să obțină consimțământul prealabil al clienților lor privind politica de executare.

Statele membre solicită ca, în cazul în care politica de executare a ordinelor prevede posibilitatea executării ordinelor clienților în afara unei piețe reglementate sau a unui MTF, întreprinderea de investiții să își informeze în special clienții sau clienții potențiali în legătură cu această posibilitate. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să obțină consimțământul prealabil expres al clienților lor înainte de a începe executarea ordinelor lor în afara unei piețe reglementate sau a unui MTF. Întreprinderile de investiții pot obține acest consimțământ fie sub forma unui acord general, fie pentru anumite tranzacții.

4. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să supravegheze eficiența dispozițiilor lor în materie de executare a ordinelor și a politicii lor în acest domeniu pentru a identifica lacunele și a le remedia, după caz. În special, întreprinderile de investiții examinează în mod regulat dacă sistemele de executare prevăzute de politica lor de executare a ordinelor permit obținerea celui mai bun rezultat posibil pentru client sau dacă trebuie să opereze modificări ale dispozițiilor lor în materie de executare. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să semnaleze clienților orice modificare importantă a dispozițiilor lor în materie de executare a ordinelor sau a politicii lor în acest domeniu.

5. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să poată demonstra clienților lor, la cererea acestora, că le-au executat ordinele în conformitate cu politica de executare a întreprinderii.

6. Pentru a asigura necesitatea protecției investitorilor, funcționarea echitabilă și ordonată a piețelor și aplicarea uniformă a alineatelor (1), (3 și (4), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare privind:

- (a) criteriile care permit a stabili importanța relativă a diferiților factori care, în conformitate cu alineatul (1), pot fi luați în considerare la determinarea celui mai bun rezultat posibil ținând seama de mărimea și de natura ordinului, precum și de tipul clientului (client obișnuit sau profesional);
- (b) factorii care pot fi luați în considerare de o întreprindere de investiții în cazul în care aceasta își revizuieste dispozițiile în materie de executare și condițiile în care poate fi oportună modificarea acestor dispoziții. Este vorba, în special, de factorii pe baza cărora se pot stabili sistemele care permit întreprinderilor de investiții să obțină, în majoritatea cazurilor, cel mai bun rezultat posibil pentru executarea ordinelor clienților;
- (c) natura și amploarea informațiilor care trebuie furnizate clienților în ceea ce privește politicile lor de executare, în conformitate cu alineatul (3).

Articolul 22

Norme de prelucrare a ordinelor clienților

1. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții autorizate pentru executarea ordinelor în numele clienților să aplice

proceduri și dispoziții care să garanteze executarea rapidă și echitabilă a acestor ordine în raport cu alte ordine ale clienților sau cu propriile lor poziții de tranzacționare.

Aceste proceduri sau dispoziții prevăd executarea ordinelor clienților, altfel comparabile, în funcție de data primirii lor de către întreprinderea de investiții.

2. Statele membre solicită ca, în cazul unui ordin limită al unui client privind acțiuni admise la tranzacționare pe o piață reglementată, care nu este executat imediat în condițiile de pe piață, întreprinderile de investiții să adopte, în afara cazurilor în care clientul dă o instrucțiune contrară în mod expres, măsuri care să faciliteze executarea cât mai rapidă a acestui ordin, făcându-l public de îndată sub o formă ușor accesibilă celorlalți participanți de pe piață. Statele membre pot decide ca întreprinderile de investiții să respecte această obligație transferând ordinul limită al unui client unei piețe reglementate sau unui MTF. Statele membre prevăd că autoritățile competente pot să nu aplice această obligație în cazul ordinelor limită de o mărime neobișnuit de ridicată, în conformitate cu articolul 44 alineatul (2).

3. Pentru a se asigura că măsurile vizând garantarea protecției investitorilor și funcționarea echitabilă și ordonată a piețelor financiare țin seama de evoluția acestora pe plan tehnic și pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (1) și (2), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare care definesc:

- (a) condițiile și natura procedurilor și dispozițiilor care conduc la executarea rapidă și echitabilă a ordinelor clienților, precum și situațiile în care, sau tipurile de tranzacții pentru care întreprinderile de investiții pot renunța în mod rezonabil la o executare rapidă, astfel încât să obțină condiții mai favorabile pentru clienții lor;
- (b) diferitele metode conform cărora se poate considera că întreprinderile de investiții și-au îndeplinit obligația de a dezvălui pieței detaliile ordinelor limită neexecutabile imediat.

Articolul 23

Obligații ce revin întreprinderilor de investiții care apelează la agenți afiliați

1. Statele membre pot decide să autorizeze o întreprindere de investiții să apeleze la agenți afiliați pentru a-și promova serviciile, a atrage clienți sau clienți potențiali, a primi ordinele acestora și a le transmite, a plasa instrumente financiare, precum și a furniza servicii de consiliere privind aceste instrumente financiare și serviciile pe care le propune.

2. Statele membre solicită ca, în cazul în care o întreprindere de investiții decide să apeleze la un agent afiliat, aceasta să își asume responsabilitatea totală și necondiționată a oricărei acțiuni efectuate sau a oricărei omisiuni comise de acest agent afiliat în cazul în care acționează în contul său. În plus, statele membre solicită ca întreprinderea de investiții să se asigure că agentul afiliat respectiv comunică calitatea în care acționează și întreprinderea pe care o reprezintă atunci când contactează orice client sau client potențial sau înainte de a tranzacționa cu acesta.

În conformitate cu articolul 13 alineatele (6), (7) și (8), statele membre pot autoriza agenții afiliați înmatriculați pe teritoriul lor să gestioneze fonduri și instrumente financiare ale clienților în contul și sub întreaga responsabilitate a întreprinderii de investiții pentru care acționează pe teritoriul lor sau, în cazul unei operațiuni transfrontaliere, pe teritoriul unui stat membru care autorizează un agent afiliat să gestioneze fondurile clienților.

Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să controleze activitățile agenților lor afiliați astfel încât să garanteze că acestea continuă să se conformeze prezentei directive în cazul în care acționează prin intermediul agenților afiliați.

3. Statele membre care decid să autorizeze întreprinderi de investiții să apeleze la agenți afiliați întocmesc un registru public. Agenții afiliați sunt înscrși în registrul public al statului membru în care sunt stabiliți.

În cazul în care statul membru în care agentul afiliat este stabilit a decis, în conformitate cu alineatul (1), să nu permită întreprinderilor de investiții autorizate de autoritățile lor competente să apeleze la agenți afiliați, aceștia sunt înscrși la autoritatea competentă a statului membru de origine al întreprinderii de investiții în contul căreia aceștia acționează.

Statele membre se asigură că pot fi înscrși în registrul public doar agenții afiliați despre care s-a stabilit că au o bună reputație și că dețin cunoștințele generale, comerciale și profesionale necesare pentru a comunica precis oricărui client sau oricărui client potențial toate informațiile pertinente privind serviciul propus.

Statele membre pot decide că întreprinderile de investiții au posibilitatea de a verifica dacă agenții afiliați la care au apelat se bucură de suficientă bună reputație și au cunoștințele menționate la al treilea paragraf.

Registrul se actualizează periodic. Acesta poate fi consultat.

4. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții care apelează la agenți afiliați să adopte măsurile adecvate pentru a evita ca activitățile agenților afiliați care nu intră în sfera de aplicare a prezentei directive să aibă un impact negativ asupra activităților exercitate de agenții afiliați în contul întreprinderii de investiții.

Statele membre pot permite autorităților competente să colaboreze cu întreprinderile de investiții și cu instituțiile de credit, asociațiile lor și alte entități pentru înmatricularea agenților afiliați și controlul respectării de către aceștia din urmă a cerințelor prevăzute la alineatul (3). În special, agenții afiliați pot fi înmatriculați de o întreprindere de investiții, o instituție de credit, asociațiile acestora și alte entități sub supravegherea autorității competente.

5. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să nu apeleze decât la agenții afiliați înscrși în registrele publice prevăzute la alineatul (3).

6. Statele membre pot înăspri cerințele enunțate în prezentul articol sau pot prevedea cerințe suplimentare pentru agenții afiliați înmatriculați pe teritoriul lor.

Articolul 24

Tranzacții cu contrapartide eligibile

1. Statele membre se asigură că întreprinderile de investiții autorizate să execute ordine în numele clienților, și să tranzacționeze în cont propriu, și să primească și să transmită ordine pot antrena tranzacții între contrapartidele eligibile sau încheia tranzacții cu aceste contrapartide fără a trebui să respecte obligațiile prevăzute la articolul 19, articolul 21 și articolul 22 alineatul (1), în ceea ce privește tranzacțiile respective sau orice serviciu auxiliar legat direct de aceste tranzacții.

2. Statele membre recunosc ca și contrapartide eligibile în sensul prezentului articol întreprinderile de investiții, instituțiile de credit, întreprinderile de asigurări, OPCVM și întreprinderile lor de gestionare, fondurile de pensii și întreprinderile lor de gestionare, celelalte instituții financiare autorizate și reglementate în conformitate cu legislația comunitară sau cu dreptul intern al unui stat membru, întreprinderile exceptate de la aplicarea prezentei directive în temeiul articolului 2 alineatul (1) literele (k) și (l), guvernele naționale și serviciile lor, inclusiv organismele publice însărcinate cu gestionarea datoriei publice, băncile centrale și organizațiile supranaționale.

Clasificarea ca și contrapartidă eligibilă în conformitate cu primul paragraf nu aduce atingere dreptului entităților în cauză să solicite, fie în mod general, fie pentru fiecare tranzacție, să fie tratate ca și clienți ale căror relații de afaceri cu întreprinderea de investiții intră sub incidența articolelor 19, 21 și 22.

3. De asemenea, statele membre pot recunoaște ca și contrapartide eligibile alte întreprinderi care îndeplinesc cerințe proporționale stabilite în prealabil, inclusiv praguri cantitative. În cazul unei tranzacții în care contrapartida potențială este stabilită într-un alt stat membru, întreprinderea de investiții ține seama de statutul celeilalte întreprinderi, definit de dreptul sau de măsurile în vigoare în statul membru în care este stabilită.

Statele membre veghează ca întreprinderea de investiții care încheie tranzacții în conformitate cu alineatul (1) cu asemenea întreprinderi să obțină de la contrapartida potențială confirmarea expresă că acceptă să fie considerată ca și contrapartidă eligibilă. Statele membre autorizează întreprinderea de investiții să obțină această confirmare fie sub forma unui acord general, fie pentru fiecare tranzacție în parte.

4. Statele membre pot recunoaște ca și contrapartide eligibile entitățile din țări terțe echivalente categoriilor de entități menționate la alineatul (2).

De asemenea, statele membre pot recunoaște ca și contrapartide eligibile întreprinderi din țări terțe, precum cele prevăzute la alineatul (3), în aceleași condiții și sub rezerva aceluiași cerințe ca și cele prevăzute la alineatul (3).

5. Pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (2), (3) și (4), ținând seama de evoluția practicilor de piață, și pentru a favoriza funcționarea eficientă a pieței unice, Comisia poate adopta, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare care definesc:

- (a) procedurile care trebuie urmate pentru a solicita a fi tratat ca și client în conformitate cu alineatul (2);
- (b) procedurile care trebuie urmate pentru a obține confirmarea expresă a contrapartidelor potențiale în conformitate cu alineatul (3);
- (c) cerințele proporționale stabilite în prealabil, inclusiv pragurile cantitative, care ar permite considerarea unei întreprinderi ca și contrapartidă eligibilă în conformitate cu alineatul (3).

Secțiunea 3

Transparența și integritatea pieței

Articolul 25

Obligația de menținere a integrității pieței, de declarare a tranzacțiilor încheiate și de păstrare a unei înregistrări a acestora

1. Fără a aduce atingere repartizării responsabilităților aferente controlului respectării dispozițiilor Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind delictele de inițiat și manipulările de piață (abuzuri de piață) ⁽¹⁾, statele membre se asigură că sunt luate măsuri adecvate pentru ca autoritățile competente să poată controla activitatea întreprinderilor de investiții pentru a se asigura că acestea o exercită într-un mod cinstit, echitabil și profesionist, care să favorizeze integritatea pieței.

2. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții să mențină la dispoziția autorităților competente, pe o perioadă de minim 5 ani, datele pertinente referitoare la toate tranzacțiile cu instrumente financiare pe care le-au încheiat, fie în cont propriu, fie în numele clientului. În cazul tranzacțiilor încheiate în numele unui client, aceste înregistrări conțin toate informațiile privind identitatea acestui client, precumși informațiile necesare în temeiul Directivei 91/308/CEE a Consiliului din 10 iunie 1991 privind prevenirea folosirii sistemului financiar în scopul spălării banilor ⁽²⁾.

3. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții care efectuează tranzacții cu orice instrument financiar admis la tranzacționare pe o piață reglementată să declare autorității competente detaliile acestor tranzacții cât mai repede posibil și până la închiderea zilei lucrătoare următoare. Această obligație se aplică fără deosebiri, indiferent dacă tranzacțiile în cauză au fost efectuate sau nu pe o piață reglementată.

În conformitate cu articolul 58, autoritățile competente adoptă dispozițiile necesare pentru a se asigura că autoritatea competentă a pieței celei mai relevante în ceea ce privește lichiditatea pentru aceste instrumente financiare primește, de asemenea, aceste informații.

4. Declarațiile precizează în special numele și numărul instrumentelor cumpărate sau vândute, cantitatea, data și ora executării, prețul tranzacției și mijloacele de identificare a întreprinderii de investiții respective.

5. Statele membre prevăd că declarațiile sunt prezentate autorităților competente de către înseși întreprinderile de investiții, de o terță parte care acționează în numele lor, de un sistem de confruntare a ordinelor sau de declarare autorizat de autoritatea competentă sau de piața reglementată sau de MTF ale căror sisteme au permis încheierea tranzacției. În cazul în care tranzacțiile sunt declarate direct autorității competente de către o piață reglementată, un MTF sau un sistem de confruntare a ordinelor sau de declarare autorizat de autoritatea competentă, se poate face derogare de la obligația întreprinderilor de investiții prevăzută la alineatul (3).

6. În cazul în care, în conformitate cu articolul 32 alineatul (7), declarațiile prevăzute de prezentul articol sunt transmise autorității competente a statului membru gazdă, aceasta comunică informațiile respective autorităților competente ale statului membru de origine al întreprinderii de investiții, în afara cazurilor în care acestea din urmă decid că nu doresc să le primească.

⁽¹⁾ JO L 96, 12.4.2003, p. 16.

⁽²⁾ JO L 166, 28.6.1991, p. 77, directivă modificată ultima dată de Directiva 2001/97/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 344, 28.12.2001, p. 76).

7. Pentru a se asigura că măsurile vizând menținerea integrității sunt modificate astfel încât să țină seama de evoluția piețelor financiare pe plan tehnic și pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (1)-(5), Comisia poate adopta, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare care definesc metodele și normele care trebuie aplicate pentru declararea tranzacțiilor financiare, forma și conținutul acestor declarații, precum și criteriile care permit definirea unei piețe relevante în conformitate cu alineatul (3).

Articolul 26

Controlul respectării normelor unui MTF și a altor obligații legale

1. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții și operatorilor care exploatează un MTF să instituie și să mențină dispoziții și proceduri eficiente, în ceea ce privește MTF, pentru a controla în mod regulat că utilizatorii acestui sistem îi respectă normele. Întreprinderile de investiții și operatorii care exploatează un MTF controlează tranzacțiile efectuate de utilizatorii lor în cadrul sistemului acestuia pentru a identifica încălcările normelor, orice condiție de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței sau orice comportament care poate sugera un abuz de piață.

2. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții și operatorilor care exploatează un MTF să semnaleze autorității competente încălcările grave ale acestor norme, orice condiție de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței sau orice comportament care poate sugera un abuz de piață. De asemenea, statele membre solicită întreprinderilor de investiții și operatorilor care exploatează un MTF să transmită fără întârziere informațiile relevante autorității competente pentru cercetarea și urmărirea în justiție a abuzurilor de piață și să îi acorde acesteia tot ajutorul necesar pentru cercetarea și urmărirea în justiție a abuzurilor de piață comise în sistemele sale sau prin intermediul acestora.

Articolul 27

Obligația întreprinderilor de investiții de a-și face publice prețurile ferme

1. Statele membre solicită internalizatorilor sistematici în acțiuni să publice un preț ferm în ceea ce privește acțiunile admise la tranzacționare pe o piață reglementată pentru care sunt internalizatori sistematici și pentru care există o piață lichidă. În ceea ce privește acțiunile pentru care nu există piață lichidă, internalizatorii sistematici comunică prețurile clienților lor la cerere.

Dispozițiile prezentului articol se aplică internalizatorilor sistematici care efectuează tranzacții ce nu depășesc mărimea normală a pieței. Internalizatorii sistematici care efectuează tranzacții mai ample decât mărimea normală a pieței nu intră sub incidența dispozițiilor prezentului articol.

Internalizatorii sistematici pot decide mărimea sau mărimile tranzacțiilor pentru care stabilesc un preț. Pentru o anumită acțiune, fiecare cotație presupune unul sau mai multe prețuri ferme de cumpărare și de vânzare, pentru mărimea sau mărimile care ar putea atinge mărimea normală a pieței pentru categoria de acțiuni a căreia îi aparține acțiunea. Prețul sau prețurile reflectă, de asemenea, condițiile de piață predominante pentru această acțiune.

Acțiunile sunt grupate pe categorii pe baza mediei aritmetice a valorii ordinelor executate pe piață pentru această acțiune. Mărimea normală a pieței pentru fiecare categorie de acțiuni este o mărime reprezentativă a mediei aritmetice a valorii ordinelor executate pe piață pentru acțiunile aparținând fiecărei categorii de acțiuni.

Pentru fiecare acțiune, piața se compune din toate ordinele executate în Uniunea Europeană pentru această acțiune, cu excepția celor care se referă la o mărime ridicată în raport cu mărimea normală a pieței pentru această acțiune.

2. Pentru fiecare acțiune, autoritatea competentă a pieței celei mai relevante în ceea ce privește lichiditatea, menționată la articolul 25, stabilește, cel puțin anual, pe baza mediei aritmetice a valorii ordinelor executate pe piața acestei acțiuni, categoria de acțiuni a căreia îi aparține. Această informație este pusă la dispoziția tuturor participanților de pe piață.

3. Internalizatorii sistematici își fac publice prețurile în mod regulat și continuu în timpul orelor normale de tranzacționare. Aceștia au dreptul să își actualizeze prețurile în orice moment. De asemenea, aceștia sunt autorizați, în condiții de piață excepționale, să le retragă.

Prețul este făcut public astfel încât să fie ușor accesibil altor participanți de pe piață în condiții comerciale rezonabile.

Internalizatorii sistematici execută la prețurile afișate în momentul primirii ordinului, în conformitate cu dispozițiile articolului 21, ordinele pe care le primesc de la clienții lor obișnuiți referitoare la acțiunile pentru care sunt internalizatori sistematici.

Internalizatorii sistematici execută la prețul afișat în momentul primirii ordinului ordinele pe care le primesc de la clienții lor profesionali referitoare la acțiunile pentru care sunt internalizatori sistematici. Cu toate acestea, aceștia pot executa aceste ordine la un preț mai bun în cazul în care acest lucru este justificat, cu condiția ca acest preț să se înscrie într-un interval făcut public și apropiat condițiilor de piață și ca aceste ordine să aibă o mărime superioară celei solicitate în mod normal de un investitor obișnuit.

În plus, internalizatorii sistematici pot executa ordinele pe care le primesc de la clienții lor profesionali la prețuri diferite de prețurile lor, fără să trebuiască să îndeplinească cerințele enumerate la al patrulea paragraf pentru tranzacțiile a căror executare privind mai multe valori mobiliare reprezintă doar o singură tranzacție și pentru ordinele care se supun altor condiții decât prețul de piață în vigoare.

În cazul în care un internalizator sistematic care nu stabilește un preț decât pentru o singură mărime sau a cărui cotație cea mai ridicată este mai mică decât mărimea normală a pieței primește de la un client un ordin de o mărime mai mare decât mărimea pentru care este stabilit prețul, dar mai mică decât mărimea normală a pieței, el poate decide să execute partea de ordin care depășește mărimea pentru care este stabilit prețul, în măsura în care o execută la prețul fixat, cu excepțiile prevăzute la cele două paragrafe anterioare. În cazurile în care internalizatorul sistematic stabilește un preț pentru diferite mărimi și primește un ordin care se situează între aceste mărimi, pe care se decide să îl execute, îl execută la unul din prețurile stabilite, în conformitate cu dispozițiile articolului 22, cu excepțiile prevăzute la cele două paragrafe anterioare.

4. Autoritățile competente verifică:

(a) actualizarea în mod regulat de către întreprinderile de investiții a prețurilor de vânzare și cumpărare publicate în conformitate cu alineatul (1) și menținerea unor prețuri care să corespundă condițiilor predominante de pe piață;

(b) respectarea de către întreprinderile de investiții a condițiilor prevăzute la alineatul (3) al patrulea paragraf pentru acordarea unui preț mai bun.

5. Internalizatorii sistematici sunt autorizați să selecteze, în funcție de politica lor comercială și în mod obiectiv și nediscriminatoriu, investitorii cărora le permit accesul la prețurile lor. Aceștia dispun în acest scop de norme clare care reglementează accesul la prețurile lor. Internalizatorii sistematici pot refuza stabilirea unei relații comerciale sau pot înceta această relație cu investitorii pe baza unor considerații de ordin comercial precum solvabilitatea investitorului, riscul de contrapartidă și regularizarea definitivă a tranzacției.

6. Pentru a limita riscul de a fi expuși unor tranzacții multiple din partea aceluiași client, internalizatorii sistematici sunt autorizați să restrângă în mod nediscriminatoriu numărul de tranzacții ale aceluiași client pe care se angajează să le încheie în condițiile publicate. De asemenea, aceștia sunt autorizați să restrângă, în mod nediscriminatoriu și în conformitate cu dispozițiile articolului 22, numărul total de tranzacții simultane ale diferiților clienți, însă doar în măsura în care numărul și volumul ordinelor depuse de clienți depășește semnificativ norma.

7. Pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (1)-(6), astfel încât să permită evaluarea eficientă a acțiunilor și optimizarea posibilității pe care o au întreprinderile de investiții de a obține cea mai bună tranzacție pentru clienții lor, Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare care:

- (a) precizează criteriile de aplicare a alineatelor (1) și (2);
- (b) precizează criteriile care servesc la a determina dacă un preț este publicat în mod regulat și continuu și este ușor accesibil, precum și mijloacele prin care întreprinderile de investiții pot respecta obligația de a-și face publice prețurile, în special:
 - (i) prin intermediul infrastructurilor oricărei piețe reglementate care a admis instrumentul în cauză la tranzacționare;
 - (ii) prin apelarea la serviciile unei terțe părți;
 - (iii) prin intermediul dispozitivelor adecvate;
- (c) precizează criteriile generale care servesc la a determina tranzacțiile a căror executare privind mai multe valori mobiliare nu reprezintă decât o singură tranzacție sau ordinele care se supun altor condiții decât prețul de piață în vigoare;
- (d) precizează criteriile generale care servesc la a determina condițiile de piață excepționale în care prețurile pot fi retrase, precum și condițiile în care prețurile pot fi actualizate;
- (e) precizează criteriile care servesc la a determina care este mărimea solicitată în mod normal de un investitor obișnuit;
- (f) precizează criteriile care servesc la a determina ce reprezintă o depășire considerabilă a normei prevăzute la alineatul (6);
- (g) precizează criteriile care servesc la a determina dacă prețurile se înscriu într-un interval făcut public și apropiat de condițiile de piață.

Articolul 28

Transparența asigurată de întreprinderile de investiții după tranzacționare

1. Statele membre solicită cel puțin întreprinderilor de investiții care încheie tranzacții cu acțiuni admise la tranzacționare pe o piață reglementată, fie în cont propriu, fie în numele clienților, în afara unei piețe reglementate sau a unui MTF să facă publice volumul, prețul și momentul încheierii acestor tranzacții. Aceste informații sunt făcute publice, în măsura posibilului, în timp real, în condiții comerciale rezonabile și într-o formă ușor accesibilă celorlalți participanți de pe piață.

2. Statele membre solicită ca informațiile publicate în conformitate cu alineatul (1) și termenele acestei publicări să satisfacă cerințele stabilite în conformitate cu articolul 45. În cazul în care măsurile adoptate în conformitate cu articolul 45 prevăd declararea decalată a anumitor categorii de tranzacții cu acțiuni, această posibilitate se aplică *mutatis mutandis* aceluiași tranzacții în cazul în care sunt încheiate în afara unei piețe reglementate sau a unui MTF.

3. Pentru a asigura funcționarea transparentă și ordonată a piețelor și aplicarea uniformă a alineatului (1), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare care:

- (a) precizează mijloacele prin care întreprinderile de investiții pot respecta obligațiile prevăzute la alineatul (1), în special:
 - (i) prin intermediul infrastructurilor oricărei piețe reglementate care a admis instrumentul în cauză la tranzacționare;
 - (ii) prin apelarea la serviciile unei terțe părți;
 - (iii) prin intermediul dispozitivelor adecvate;
- (b) precizează modalitățile de aplicare a obligațiilor prevăzute la alineatul (1) în cazul tranzacțiilor care implică utilizarea de acțiuni în scopul garantării, împrumutării sau în alte scopuri, în cazul în care schimbul de astfel de acțiuni este determinat de alți factori decât o evaluare a prețului lor de piață.

Articolul 29

Cerințe de transparență aplicabile în cazul MTF înainte de tranzacționare

1. Statele membre solicită cel puțin întreprinderilor de investiții și operatorilor care exploatează un MTF să facă publice prețurile curente de cumpărare și de vânzare și profunzimea pieței la aceste prețuri, afișate de sistemele lor pentru acțiunile admise la tranzacționare pe o piață reglementată. Statele membre prevăd că aceste informații sunt făcute publice în condiții comerciale rezonabile și în mod continuu, în timpul programului normal de tranzacționare.

2. Statele membre abilează autoritățile competente să exoneraze întreprinderile de investiții sau operatorii care exploatează un MTF de obligația de a face publice informațiile menționate la alineatul (1) în funcție de modelul de piață sau de tipul și mărimea ordinelor în cazurile definite în conformitate cu alineatul (3). Autoritățile competente au în special competența de a renunța la această obligație în cazul în care tranzacțiile se referă la o mărime ridicată în raport cu mărimea normală a pieței pentru acțiunile sau categoriile de acțiuni respective.

3. Pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (1) și (2), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare privind:

- (a) intervalul prețurilor de cumpărare și de vânzare propuse de formatorii de piață desemnați, precum și importanța pozițiilor de tranzacționare exprimate la aceste prețuri, care trebuie făcute publice;
- (b) mărimea sau tipul de ordine care pot fi exceptate de la obligația de publicitate înainte de tranzacționare, în temeiul alineatului (2);
- (c) modelele de piață pentru care exonerarea de la obligația de publicitate înainte de tranzacționare poate fi acordată în temeiul alineatului (2), în special aplicabilitatea obligației în cazul

metodelor de tranzacționare utilizate de un MTF care încheie tranzacții în conformitate cu normele sale, în raport cu prețuri stabilite în afara sistemelor din MTF sau prin licitații periodice.

Cu excepția unor situații perfect justificate de natura specifică a MTF, conținutul măsurilor de punere în aplicare respective este identic cu cel al măsurilor de punere în aplicare prevăzute la articolul 44 pentru piețele reglementate.

Articolul 30

Cerințe de transparență aplicabile în cazul MTF după tranzacționare

1. Statele membre solicită, cel puțin, întreprinderilor de investiții și operatorilor care exploatează un MTF să facă publice prețul, volumul și momentul tranzacțiilor executate în cadrul sistemelor lor și referitoare la acțiuni admise la tranzacționare pe o piață reglementată. Statele membre solicită ca detaliile tuturor tranzacțiilor să fie făcute publice în condiții comerciale rezonabile și, în măsura posibilului, în timp real. Această cerință nu se aplică detaliilor tranzacțiilor efectuate pe un MTF care sunt făcute publice în cadrul sistemelor unei piețe reglementate.

2. Statele membre își abilează autoritățile competente să permită întreprinderilor de investiții sau operatorilor care exploatează un MTF să decalaze publicarea caracteristicilor tranzacțiilor menționate anterior în funcție de tipul și de mărimea lor. Autoritățile competente pot autoriza, în special, publicarea decalată în cazul tranzacțiilor privind mărimi ridicate în raport cu mărimea normală a pieței pentru acțiunile sau categoriile de acțiuni tranzacționate. Statele membre solicită MTF să obțină autorizarea prealabilă a autorităților competente privind dispozițiile propuse pentru organizarea acestei publicități decalate și solicită ca aceste dispoziții să fie comunicate în mod clar participanților de pe piață și investitorilor în general.

3. Pentru a asigura funcționarea eficientă și ordonată a piețelor financiare, precum și aplicarea uniformă a alineatelor (1) și (2), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare privind:

- (a) amplexarea și conținutul informațiilor care trebuie puse la dispoziția publicului;
- (b) condițiile în care întreprinderile de investiții sau operatorii care exploatează un MTF pot prevedea publicarea decalată a tranzacțiilor, precum și criteriile care trebuie aplicate pentru a desemna tranzacțiile pentru care, în funcție de mărimea lor și de categoria de acțiuni respective, această publicare decalată este autorizată.

Cu excepția unor situații perfect justificate de natura specifică a MTF, conținutul măsurilor de punere în aplicare respective este asemănător cu cel al măsurilor de punere în aplicare prevăzute la articolul 45 pentru piețele reglementate.

CAPITOLUL III

DREPTURILE ÎNTREPRINDERILOR DE INVESTIȚII

Articolul 31

Libertatea de a presta servicii și de a exercita activități de investiții

1. Statele membre veghează ca fiecare întreprindere de investiții autorizată și supravegheată de autoritățile competente ale unui alt stat în conformitate cu prezenta directivă, și cu Directiva 2000/12/CE în cazul instituțiilor de credit, să poată furniza în mod liber servicii de investiții și servicii auxiliare și să exercite activități de investiții pe teritoriul lor, cu condiția ca aceste servicii și activități să fie reglementate de autorizație. Serviciile auxiliare pot fi furnizate doar împreună cu un serviciu de investiții și/sau o activitate de investiții.

Statele membre nu impun obligații suplimentare acestor întreprinderi și instituții de credit pentru aspectele reglementate de prezenta directivă.

2. Orice întreprindere de investiții care dorește să furnizeze servicii sau să exercite activități pe teritoriul unui alt stat membru pentru prima dată sau care dorește să modifice gama de servicii furnizate sau de activități exercitate comunică următoarele informații autorităților competente ale statului său membru de origine:

- (a) statul membru în care intenționează să opereze;
- (b) un program de activitate care menționează, în special, serviciile și/sau activitățile de investiții, precum și serviciile auxiliare pe care intenționează să le furnizeze sau să le exercite și care prevede apelarea la agenți afiliați pe teritoriul statului membru în care intenționează să furnizeze servicii.

În cazul în care întreprinderea de investiții intenționează să apeleze la agenți afiliați, autoritatea competentă a statului membru de origine al acesteia comunică, la cererea autorității competente a statului membru gazdă și într-un termen rezonabil, identitatea agenților afiliați la care întreprinderea de investiții intenționează să apeleze în acest stat membru. Statul membru gazdă poate face publice aceste informații.

3. În termen de o lună de la primirea acestor informații, autoritatea competentă a statului membru de origine le transmite autorității competente a statului membru gazdă desemnate ca punct de contact în conformitate cu articolul 56 alineatul (1). Întreprinderea de investiții poate apoi să înceapă să furnizeze serviciul sau serviciile de investiții în statul membru gazdă.

4. În caz de modificare a unei informații oarecare dintre cele comunicate în conformitate cu alineatul (2), întreprinderea de investiții anunță în scris autoritatea competentă a statului său membru de origine, cu cel puțin o lună înainte de aplicarea modificării respective. Autoritatea competentă a statului membru de origine informează autoritatea competentă a statului membru gazdă în legătură cu această modificare.

5. Fără alte cerințe juridice sau administrative, fiecare stat membru autorizează întreprinderile de investiții și operatorii care exploatează MTF din alte state membre să furnizeze facilitățile adecvate pe teritoriul său, pentru a permite utilizatorilor și participanților stabiliți în acest stat membru să aibă acces la sistemele lor și să le utilizeze de la distanță.

6. Întreprinderea de investiții sau operatorul care exploatează un MTF comunică autorității competente a statului său membru de origine numele statului membru în care intenționează să furnizeze aceste facilități. În termen de o lună, autoritatea competentă a statului membru de origine a MTF comunică această informație statului membru în care MTF intenționează să furnizeze asemenea facilități.

La cererea autorității competente a statului membru gazdă a MTF și într-un termen rezonabil, autoritatea competentă a statului membru de origine a MTF comunică identitatea membrilor sau participanților la MTF stabiliți în acest stat membru.

Articolul 32

Stabilirea unei sucursale

1. Statele membre se asigură că serviciile și/sau activitățile de investiții și serviciile auxiliare pot fi furnizate pe teritoriul lor în conformitate cu prezenta directivă și cu Directiva 2000/12/CE prin stabilirea unei sucursale, cu condiția ca aceste servicii și activități să fie reglementate de autorizația acordată acestei întreprinderi de investiții sau instituției de credit în statul membru de origine. Serviciile auxiliare pot fi furnizate doar împreună cu un serviciu de investiții și/sau o activitate de investiții.

Statele membre nu impun obligații suplimentare, în afara celor autorizate în temeiul alineatului (7), în ceea ce privește organizarea și funcționarea sucursalei pentru aspectele reglementate de prezenta directivă.

2. Statele membre solicită ca orice întreprindere de investiții care dorește să își stabilească o sucursală pe teritoriul unui alt stat membru să informeze în prealabil autoritatea competentă a statului său membru de origine și să îi comunice acesteia informațiile următoare:

- (a) statul membru pe teritoriul căruia intenționează să își stabilească o sucursală;
- (b) un program de activitate care precizează în special serviciile și/sau activitățile de investiții și serviciile auxiliare pe care le va furniza sau exercita sucursala, precum și structura organizatorică a acesteia și dacă sucursala prevede apelarea la agenți afiliați;
- (c) adresa la care pot fi solicitate documente în statul membru gazdă;
- (d) numele persoanelor însărcinate cu gestionarea sucursalei.

În cazul în care o întreprindere de investiții apelează la un agent afiliat stabilit într-un alt stat membru decât statul său membru de origine, acest agent afiliat este asimilat unei sucursale și este supus dispozițiilor prezentei directive referitoare la sucursale.

3. În afara cazurilor în care are motive să se îndoiască de caracterul adecvat al structurii administrative sau de situația financiară a întreprinderii de investiții, ținând seama de activitățile avute în vedere, autoritatea competentă a statului membru de origine comunică toate aceste informații, în termen de 3 luni de la primirea lor, autorității competente a statului membru gazdă desemnate ca punct de contact în conformitate cu articolul 56 alineatul (1) și informează întreprinderea de investiții respectivă cu privire la aceasta.

4. Pe lângă informațiile menționate la alineatul (2), autoritatea competentă a statului membru de origine comunică autorității competente a statului membru gazdă informații detaliate privind sistemul acreditat de compensare pentru investitori la care întreprinderea de investiții este afiliată în conformitate cu Directiva 97/9/CE. În caz de modificare a acestor informații, autoritatea competentă a statului membru de origine avizează autoritatea competentă a statului membru gazdă în legătură cu aceasta.

5. În cazul în care refuză comunicarea informațiilor autorității competente a statului membru gazdă, autoritatea competentă a statului membru de origine precizează motivele refuzului său întreprinderii de investiții respective, în termen de 3 luni de la primirea tuturor informațiilor.

6. La primirea unei comunicări a autorității competente a statului membru gazdă sau, în absența unei astfel de comunicări, în termen de maxim 2 luni de la data transmiterii comunicării de către autoritatea competentă a statului membru de origine, sucursala poate fi stabilită și își poate începe activitatea.

7. Autorității competente a statului membru în care se găsește sucursala îi revine sarcina de a se asigura că serviciile furnizate de sucursală pe teritoriul său respectă obligațiile prevăzute la articolele 19, 21, 22, 25, 27 și 28 și de măsurile adoptate în conformitate cu aceste dispoziții.

Autoritatea competentă a statului membru în care se găsește sucursala este abilitată să examineze facilitățile create de sucursală și să solicite modificarea lor, în cazul în care o asemenea modificare este strict necesară pentru a-i permite să aplice obligațiile prevăzute la articolele 19, 21, 22, 25, 27 și 28 și de măsurile adoptate în conformitate cu aceste dispoziții, în ceea ce privește serviciile furnizate și/sau activitățile exercitate de sucursală pe teritoriul său.

8. Fiecare stat membru prevede că, în cazul în care o întreprindere de investiții autorizată într-un alt stat membru și-a stabilit o sucursală pe teritoriul său, autoritatea competentă a statului membru de origine a acestei întreprinderi de investiții poate proceda, în exercitarea responsabilităților sale și după ce a informat autoritatea competentă a statului membru gazdă cu privire la aceasta, la verificări la fața locului în această sucursală.

9. În caz de modificare a uneia dintre informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (2), întreprinderea de investiții avizează în scris autoritatea competentă a statului membru de origine cel puțin cu o lună înainte de aplicarea modificării respective. Autoritatea competentă a statului membru de origine informează autoritatea competentă a statului membru gazdă în legătură cu această modificare.

Articolul 33

Accesul la piețele reglementate

1. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții ale altor state membre autorizate pentru executarea ordinelor clienților sau tranzacționarea în cont propriu să aibă dreptul de a deveni membre ale piețelor reglementate stabilite pe teritoriul lor sau să aibă acces la aceste piețe, în conformitate cu una dintre următoarele modalități:

- (a) direct, prin stabilirea unei sucursale în statul membru gazdă;
- (b) devenind membre la distanță ale unei piețe reglementate sau având acces la distanță la această piață, fără a fi nevoie să fie stabilite în statul membru de origine al acestei piețe reglementate, în cazul în care procedurile și sistemele de tranzacționare ale acestora nu necesită o prezență fizică pentru încheierea tranzacțiilor.

2. Statele membre nu impun întreprinderilor de investiții care exercită dreptul prevăzut la alineatul (1) nici o cerință de reglementare sau administrativă suplimentară privind aspectele reglementate de prezenta directivă.

Articolul 34

Accesul la sistemele de contrapartidă centrală, de compensare și de regularizare și dreptul de a desemna un sistem de regularizare

1. Statele membre solicită întreprinderilor de investiții ale altor state membre să aibă dreptul de a avea acces la sistemele de contrapartidă centrală, de compensare și de regularizare existente pe teritoriul lor în scopul finalizării sau al organizării finalizării tranzacțiilor cu instrumente financiare.

De asemenea, statele membre solicită ca accesul întreprinderilor de investiții respective la aceste sisteme să se supună aceluiași criterii nediscriminatorii, transparente și obiective care se aplică participanților naționali. Statele membre nu limitează utilizarea sistemelor respective pentru compensarea și regularizarea tranzacțiilor cu instrumente financiare efectuate pe o piață reglementată sau într-un MTF stabilit pe teritoriul lor.

2. Statele membre solicită ca fiecare piață reglementată stabilită pe teritoriul lor să ofere tuturor membrilor săi sau tuturor participanților săi dreptul de a desemna sistemul de regularizare a tranzacțiilor cu instrumente financiare efectuate pe piața respectivă, cu condiția:

- (a) aplicării unor facilități și legături între sistemul de regularizare desemnat și orice alt sistem sau infrastructură necesare pentru a asigura regularizarea eficientă și economică a tranzacțiilor respective;
- (b) confirmării, de către autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea pieței reglementate, a faptului că toate condițiile tehnice de regularizare a tranzacțiilor încheiate pe această piață reglementată prin intermediul unui alt sistem de regularizare decât cel pe care l-a desemnat sunt de natură să permită funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare.

Această apreciere a autorității competente în privința pieței reglementate nu aduce atingere competențelor băncilor centrale naționale în rolul lor de supervizare a sistemelor de compensare sau a altor autorități însărcinate cu supravegherea acestor sisteme. Autoritatea competentă ține seama de supervizarea și supravegherea deja efectuate de aceste instituții pentru a evita repetarea nejustificată a controalelor.

3. Drepturile conferite întreprinderilor de investiții în conformitate cu alineatele (1) și (2) nu aduc atingere dreptului operatorilor de sisteme de contrapartidă centrală, de compensare sau de regularizare a valorilor mobiliare de a refuza accesul la serviciile lor din motive comerciale legitime.

Articolul 35

Dispoziții privind mecanismele de contrapartidă centrală, de compensare și de regularizare în ceea ce privește MTF

1. Statele membre nu împiedică întreprinderile de investiții și operatorii care exploatează un MTF să convină cu o contrapartidă centrală, un organism de compensare sau un sistem de regularizare din alt stat membru mecanisme adecvate pentru organizarea compensării și/sau regularizării tuturor sau a unei părți din tranzacțiile încheiate de participanții lor în cadrul sistemelor lor.

2. Autoritatea competentă a întreprinderilor de investiții și a operatorilor care exploatează un MTF nu poate interzice apelarea la o contrapartidă centrală, la un organism de compensare și/sau la un sistem de regularizare din alt stat membru, decât în cazul în care poate dovedi că această interdicție este necesară pentru a menține funcționarea ordonată a MTF respectiv și ținând seama de condițiile impuse sistemelor de regularizare la articolul 34 alineatul (2).

Pentru a evita repetarea nejustificată a controalelor, autoritatea competentă ține seama de supervizarea și supravegherea sistemului de compensare și de regularizare deja efectuate de către băncile centrale naționale în calitate de supervizori ai sistemelor de compensare și de regularizare sau de către alte autorități de supraveghere competente în ceea ce privește aceste sisteme.

TITLUL III

PIEȚELE REGLEMENTATE

Articolul 36

Autorizarea și legea aplicabilă

1. Statele membre rezervă autorizarea ca piață reglementată pentru sistemele care respectă dispozițiile prezentului titlu.

Autorizația de piață reglementată nu se eliberează decât în cazul în care autoritatea competentă s-a asigurat că operatorul și sistemele pieței reglementate satisfac cel puțin cerințele prevăzute de prezentul titlu.

În cazul în care o piață reglementată este o persoană juridică și este gestionată sau exploatată de un alt operator decât piața reglementată însăși, statele membre stabilesc modalitățile prin care diferitele obligații impuse operatorului în temeiul prezentei directive trebuie repartizate între piața reglementată și operator.

Operatorul pieței reglementate furnizează toate informațiile, inclusiv un program de activitate care prezintă în special tipurile de operațiuni avute în vedere și structura organizatorică, necesare pentru a permite autorității competente să se asigure că piața reglementată a instituit, cu ocazia autorizării inițiale, toate facilitățile necesare pentru respectarea obligațiilor care îi sunt impuse de dispozițiile prezentului titlu.

2. Statele membre solicită operatorului pieței reglementate să desfășoare activitățile aferente organizării și exploatării pieței reglementate sub supravegherea autorității competente. Acestea acționează astfel încât autoritățile competente să se asigure în mod regulat că piețele reglementate respectă dispozițiile prezentului titlu. De asemenea, statele membre veghează ca autoritățile competente să verifice dacă piețele reglementate îndeplinesc în orice moment condițiile impuse pentru autorizarea inițială, stabilite de prezentul titlu.

3. Statele membre acționează astfel încât operatorul să aibă responsabilitatea de a veghea ca piața reglementată pe care o gestionează să respecte toate cerințele prevăzute de prezentul titlu.

De asemenea, acestea se asigură că operatorul este abilitat să exercite drepturile corespunzătoare pieței reglementate pe care o gestionează în temeiul prezentei directive.

4. Fără a aduce atingere oricărei dispoziții aplicabile a Directivei 2003/6/CE, dreptul public care reglementează tranzacționările efectuate în cadrul sistemelor unei piețe reglementate este cel al statului membru de origine al pieței reglementate respective.

5. Autoritatea competentă poate retrage autorizația eliberată unei piețe reglementate în cazul în care:

- (a) nu o utilizează în termen de 12 luni, renunță la aceasta în mod expres sau nu a funcționat în ultimele 6 luni, în afara cazurilor în care statul membru respectiv prevede caducitatea acestei autorizații în asemenea cazuri;

- (b) a obținut-o prin declarații false sau prin orice altă modalitate incorectă;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în care a fost acordată autorizația;
- (d) a încălcat grav și sistematic dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive;
- (e) se încadrează în oricare dintre cazurile în care dreptul intern prevede retragerea autorizației.

Articolul 37

Cerințe aplicabile gestionării unei piețe reglementate

1. Statele membre solicită oricărei persoane care conduce în mod efectiv activitățile și exploatarea unei piețe reglementate să aibă o bună reputație și o experiență suficientă pentru a garanta gestionarea și funcționarea corecte și prudente ale pieței reglementate respective. De asemenea, statele membre impun operatorului pieței reglementate să informeze autoritatea competentă în legătură cu identitatea persoanelor care conduc efectiv activitățile și operațiunile pieței reglementate și în legătură cu orice schimbare ulterioară a acestor persoane.

Autoritatea competentă refuză aprobarea oricărei propuneri de modificare în cazul în care există motive obiective și demonstrabile de a estima că schimbarea propusă ar risca să compromită semnificativ gestionarea și funcționarea corecte și prudente ale pieței reglementate respective.

2. Statele membre se asigură că, în procesul de autorizare a pieței reglementate, persoana sau persoanele care conduc efectiv activitățile și operațiunile unei piețe reglementate deja autorizate în conformitate cu condițiile prevăzute de prezenta directivă sunt considerate ca respectând cerințele menționate la alineatul (1).

Articolul 38

Cerințe aplicabile persoanelor care exercită o influență semnificativă asupra gestionării unei piețe reglementate

1. Statele membre solicită persoanelor care sunt în măsură să exercite, direct sau indirect, o influență semnificativă asupra gestionării unei piețe reglementate să aibă calitățile necesare.

2. Statele membre solicită operatorului pieței reglementate:

- (a) să furnizeze autorității competente și să facă publice informații privind proprietarii pieței respective și/sau operatorul de piață, în special identitatea persoanelor care sunt în măsură să exercite o influență semnificativă asupra gestionării, precum și valoarea intereselor deținute de aceste persoane;
- (b) să semnaleze autorității competente și să facă public orice transfer de proprietate care antrenează o schimbare a identității persoanelor care exercită o influență semnificativă asupra gestionării pieței reglementate.

3. Autoritatea competentă refuză să aprobe propunerile de modificare a intereselor deținute de persoanele care controlează o piață reglementată și/sau de operatorul de piață în cazul în care există motive obiective și demonstrabile de a estima că schimbarea propusă ar risca să compromită gestionarea corectă și prudentă a pieței reglementate respective.

Articolul 39

Cerințe organizatorice

Statele membre solicită piețelor reglementate:

- (a) să adopte dispoziții pentru a detecta în mod clar și a gestiona efectele potențial dăunătoare, pentru funcționarea lor sau pentru participanții lor, ale oricărui conflict de interese apărut între cerințele funcționării lor corespunzătoare și propriile lor interese sau cele ale proprietarilor sau operatorilor lor, în special în cazul în care un astfel de conflict riscă să compromită exercitarea unei funcții care le-a fost delegată de autoritatea competentă;
- (b) să fie dotate în mod corespunzător pentru gestionarea riscurilor la care sunt expuse, să instituie facilități și sisteme adecvate care să le permită să identifice toate riscurile semnificative ce pot compromite buna lor funcționare și să aplice măsuri efective de diminuare a riscurilor;
- (c) să instituie facilități care să garanteze buna gestionare a operațiunilor tehnice ale sistemelor, în special proceduri de urgență eficiente pentru a face față eventualelor situații de funcționare necorespunzătoare a sistemelor de tranzacționare;
- (d) să adopte norme și proceduri transparente și nediscreționare care să asigure o tranzacționare echitabilă și ordonată și care să fixeze criterii obiective în vederea executării eficiente a ordinelor;
- (e) să instituie mecanisme vizând să faciliteze finalizarea eficientă și la timp a tranzacțiilor executate în cadrul sistemelor lor;
- (f) să dispună, în momentul autorizării și ulterior în orice moment, de resurse financiare suficiente pentru a facilita funcționarea lor ordonată, ținând seama de natura și amploarea tranzacțiilor încheiate pe piață, precum și de gama și de nivelul riscurilor la care sunt expuse.

Articolul 40

Admiterea instrumentelor financiare la tranzacționare

1. Statele membre solicită piețelor reglementate să stabilească norme clare și transparente privind admiterea instrumentelor financiare la tranzacționare.

Aceste norme garantează că orice instrument financiar admis la tranzacționare pe o piață reglementată poate face obiectul unei tranzacționări echitabile, ordonate și eficiente și, în cazul valorilor mobiliare, poate fi tranzacționat în mod liber.

2. În ceea ce privește instrumentele derivate, aceste norme asigură, în special, ca particularitățile contractului derivat să permită o cotație ordonată, precum și o regularizare eficientă.

3. Pe lângă obligațiile prevăzute la alineatele (1) și (2), statele membre solicită piețelor reglementate să instituie și să mențină facilități eficiente care să le permită a verifica dacă emitenții valorilor mobiliare care sunt admise la tranzacționare pe piața reglementată respectă prevederile dreptului comunitar privind obligațiile în materie de informare inițială, periodică și specifică.

Statele membre se asigură că piețele reglementate instituie facilități care să permită accesul membrilor sau participanților lor la informarea făcută publică în temeiul dreptului comunitar.

4. Statele membre se asigură că piețele reglementate adoptă măsurile necesare pentru a controla în mod regulat respectarea condițiilor de admitere a instrumentelor financiare pe care le-au admis la tranzacționare.

5. O valoare mobilă care a fost admisă la tranzacționare pe o piață reglementată poate fi admisă ulterior la tranzacționare pe alte piețe reglementate, chiar și fără consimțământul emitentului și cu respectarea dispozițiilor pertinente din Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în caz de ofertă de valori mobiliare adresată publicului sau în vederea admiterii valorilor mobiliare la tranzacționare și de modificare a Directivei 2001/34/CE ⁽¹⁾. Această a doua piață reglementată informează emitentul că valoarea mobilă respectivă este tranzacționată pe această piață. Un emitent nu este obligat să furnizeze direct informația solicitată în temeiul alineatului (3) unei piețe reglementate care a admis valorile sale mobiliare la tranzacționare fără consimțământul său.

6. Pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (1)-(5), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare care precizează:

- (a) pentru diferitele categorii de instrumente, caracteristicile care trebuie luate în considerare de o piață reglementată pentru a stabili dacă un instrument a fost emis în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatul (1) al doilea paragraf în vederea admiterii sale la tranzacționare pe diferitele segmente de piață pe care le exploatează;
- (b) măsurile pe care o piață reglementată trebuie să le aplice pentru a se considera că și-a îndeplinit obligația de a verifica respectarea de către emitentul unei valori mobiliare a dispozițiilor dreptului comunitar privind obligațiile în materie de informare inițială, periodică sau specifică;

- (c) măsurile pe care trebuie să le adopte piața reglementată în conformitate cu alineatul (3) în vederea facilitării accesului membrilor sau participanților săi la informațiile care au fost făcute publice în condițiile stabilite de dreptul comunitar.

Articolul 41

Suspendarea și retragerea instrumentelor de la tranzacționare

1. Fără a aduce atingere dreptului autorităților competente de a solicita suspendarea sau retragerea unui instrument de la tranzacționare în conformitate cu articolul 50 alineatul (2) literele (j) și (k), operatorul de piață reglementată poate suspenda sau retrage de la tranzacționare orice instrument financiar care nu mai respectă normele pieței reglementate, în afara cazurilor în care o astfel de măsură poate afecta în mod semnificativ interesele investitorilor sau compromite funcționarea ordonată a pieței.

Fără a aduce atingere posibilității de care dispun operatorii piețelor reglementate de a informa direct operatorii altor piețe reglementate, statele membre solicită ca un operator al pieței reglementate care suspendă sau retrage un instrument de la tranzacționare să își facă publică decizia și să comunice informațiile relevante autorității competente. Aceasta este obligată să informeze autoritățile competente ale celorlalte state membre.

2. Autoritatea competentă care solicită suspendarea sau retragerea unui instrument financiar de la tranzacționare pe una sau mai multe piețe reglementate comunică de îndată decizia sa publicului și autorităților competente ale celorlalte state membre. Cu excepția situațiilor în care interesele investitorilor sau funcționarea ordonată a pieței ar putea fi afectate în mod semnificativ, autoritățile competente ale celorlalte state membre solicită suspendarea sau retragerea instrumentului financiar respectiv de la tranzacționare pe piețele reglementate și MTF care funcționează sub supravegherea lor.

Articolul 42

Accesul la piețele reglementate

1. Statele membre solicită piețelor reglementate să instituie și să mențină norme transparente și nediscriminatorii, bazate pe criterii obiective, care să reglementeze accesul sau aderarea membrilor la aceste piețe.

2. Aceste norme stabilesc toate obligațiile care revin membrilor sau participanților în temeiul:

- (a) actelor de constituire și de administrare a pieței reglementate în cauză;
- (b) dispozițiilor privind tranzacțiile care sunt încheiate pe aceste piețe;

⁽¹⁾ JO L 345, 31.12.2003, p. 64.

- (c) normelor profesionale impuse personalului întreprinderilor de investiții sau al instituțiilor de credit care operează pe piață;
- (d) condițiilor prevăzute la alineatul (3) pentru alți membri sau participanți decât întreprinderile de investiții și instituțiile de credit;
- (e) normelor și procedurilor referitoare la compensarea și regularizarea tranzacțiilor care sunt încheiate pe piață.

3. Piețele reglementate pot admite ca membri sau participanți întreprinderile de investiții și instituțiile de credit autorizate în temeiul Directivei 2000/12/CE, precum și alte persoane care:

- (a) prezintă calități de bună reputație și de competență;
- (b) prezintă un nivel suficient de aptitudine și de competență pentru tranzacționare;
- (c) dispun, după caz, de o organizare adecvată;
- (d) dețin resurse suficiente pentru rolul pe care trebuie să și-l asume, ținând seama de diferitele mecanisme financiare pe care piața reglementată le-ar fi putut stabili pentru a garanta regularizarea adecvată a tranzacțiilor.

4. Statele membre se asigură că membrii și participanții nu sunt obligați să își impună reciproc obligațiile prevăzute la articolele 19, 21 și 22 în ceea ce privește tranzacțiile încheiate pe o piață reglementată. Cu toate acestea, membrii sau participanții pieței reglementate aplică obligațiile prevăzute la articolele 19, 21 și 22 în ceea ce privește clienții lor în cazul în care, acționând în contul clienților lor, execută ordinele acestora pe o piață reglementată.

5. Statele membre se asigură că normele piețelor reglementate care reglementează accesul sau aderarea membrilor la aceste piețe prevăd participarea directă sau de la distanță a întreprinderilor de investiții și a instituțiilor de credit.

6. Fiecare stat membru autorizează, fără nici o altă cerință juridică sau administrativă, piețele reglementate din alte state membre să adopte, pe teritoriul său, dispozițiile necesare pentru a permite membrilor și participanților care s-au stabilit pe teritoriul său să aibă acces la distanță la aceste piețe și să tranzacționeze pe acestea.

Piața reglementată comunică autorității competente a statului său membru de origine numele statului membru în care intenționează să adopte astfel de dispoziții. În termen de o lună, autoritatea competentă a statului membru de origine comunică această informație statului membru în care piața reglementată intenționează să adopte astfel de dispoziții.

La cererea autorității competente a statului membru gazdă și într-un termen rezonabil, autoritatea competentă a statului membru de origine al pieței reglementate comunică identitatea membrilor sau participanților pieței reglementate stabiliți în acest stat membru.

7. Statele membre solicită operatorilor pieței reglementate să comunice în mod regulat lista membrilor și participanților pieței lor reglementate autorității competente a acesteia.

Articolul 43

Controlul respectării normelor piețelor reglementate și a altor obligații legale

1. Statele membre solicită piețelor reglementate să instituie și să mențină măsuri și proceduri eficiente pentru controlul regulat al respectării normelor lor de către membrii sau participanții lor. Piețele reglementate supraveghează tranzacțiile efectuate de membrii sau participanții lor în cadrul sistemelor lor, în vederea identificării oricărei încălcări a normelor respective, a oricărei condiții de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței sau a oricărui comportament care poate sugera un abuz de piață.

2. Statele membre solicită operatorilor piețelor reglementate să semnaleze autorității competente a pieței reglementate orice încălcare semnificativă a normelor lor sau orice condiție de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței și care poate antrena un abuz de piață. De asemenea, statele membre solicită operatorilor piețelor reglementate să furnizeze fără întârziere informațiile pertinente autorității competente în materie de investigații și urmăriri în justiție privind abuzurile de piață pe piețele reglementate și să acorde acesteia întregul sprijin necesar pentru investigarea și urmărirea în justiție a abuzurilor de piață comise în sistemele pieței reglementate sau prin intermediul acestora.

Articolul 44

Cerințe de transparență înainte de tranzacționare aplicabile piețelor reglementate

1. Statele membre solicită piețelor reglementate, cel puțin, să facă publice prețurile de cumpărare și de vânzare, precum și importanța pozițiilor de tranzacționare exprimate la aceste prețuri, afișate de sistemele lor pentru acțiunile admise la tranzacționare. Statele membre solicită ca aceste informații să fie puse la dispoziția publicului în condiții comerciale rezonabile și în mod continuu, în cadrul programului normal de tranzacționare.

Piețele reglementate pot acorda întreprinderilor de investiții care sunt obligate să își publice prețurile pentru acțiuni în temeiul articolului 27 accesul, în condiții comerciale rezonabile și pe o bază nediscriminatorie, la facilitățile pe care le utilizează pentru a face publice informațiile menționate la primul paragraf.

2. Statele membre abilează autoritățile competente să exoneraze piețele reglementate de obligația de a face publice informațiile menționate la alineatul (1), în funcție de modelul de piață sau de tipul și mărimea ordinelor în cazurile definite în conformitate cu alineatul (3). Autoritățile competente au în special dreptul de a renunța la această obligație în ceea ce privește tranzacțiile a căror mărime este neobișnuit de mare în raport cu mărimea normală a pieței pentru acțiunile sau categoriile de acțiuni tranzacționate.

3. Pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (1) și (2), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare care precizează:

- (a) intervalul prețurilor de cumpărare și de vânzare propuse de formatorii de piață desemnați, precum și profunzimea pieței la aceste prețuri, care trebuie făcute publice;
- (b) mărimea sau tipul ordinelor care pot fi exceptate de la obligația de publicitate înainte de tranzacționare, în temeiul alineatului (2);
- (c) modelele de piață pentru care exonerarea de la obligația de publicitate înainte de tranzacționare poate fi acordată în temeiul alineatului (2), în special aplicabilitatea obligației în cazul metodelor de tranzacționare utilizate de piețele reglementate care încheie tranzacții în conformitate cu normele lor, în raport cu prețuri stabilite în afara piețelor reglementate sau prin licitații periodice.

Articolul 45

Cerințe de transparență după tranzacționare aplicabile piețelor reglementate

1. Statele membre solicită piețelor reglementate cel puțin să facă publice prețul, volumul și momentul tranzacțiilor executate în ceea ce privește acțiuni admise la tranzacționare. Statele membre solicită ca detaliile tuturor acestor tranzacții să fie făcute publice în condiții comerciale rezonabile și, în măsura posibilului, în timp real.

Piețele reglementate pot acorda întreprinderilor de investiții care sunt obligate să publice detaliile tranzacțiilor lor cu acțiuni în conformitate cu articolul 28, în condiții comerciale rezonabile și pe o bază nediscriminatorie, accesul la facilitățile pe care le utilizează pentru a face publice informațiile menționate la primul paragraf.

2. Statele membre își abilează autoritățile competente să permită piețelor reglementate să decaleze publicarea informațiilor detaliate menționate anterior în funcție de tipul și de mărimea lor. Autoritățile competente pot autoriza în special publicarea decalată în cazul tranzacțiilor a căror mărime este ridicată în raport cu mărimea normală a pieței pentru acțiunile sau categoriile de acțiuni tranzacționate. Statele membre solicită piețelor reglementate să obțină autorizarea prealabilă a autorităților competente privind dispozițiile propuse pentru organizarea acestei publicități decalate și solicită ca aceste dispoziții să fie comunicate în mod clar participanților de pe aceste piețe și investitorilor în general.

3. Pentru a asigura funcționarea eficientă și ordonată a piețelor financiare, precum și aplicarea uniformă a alineatelor (1) și (2), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare privind:

- (a) amploarea și conținutul informațiilor care trebuie puse la dispoziția publicului;
- (b) condițiile în care o piață reglementată poate prevedea publicarea decalată a tranzacțiilor, precum și criteriile care trebuie aplicate pentru a desemna tranzacțiile pentru care, în funcție de mărimea lor și de categoria de acțiuni respective, această publicare decalată este autorizată.

Articolul 46

Dispoziții privind mecanismele de contrapartidă centrală, de compensare și de regularizare

1. Statele membre nu împiedică piețele reglementate să convină cu o contrapartidă centrală, un organism de compensare sau un sistem de regularizare din alt stat membru mecanisme adecvate pentru organizarea compensării și regularizării tuturor sau a unei părți din tranzacțiile încheiate de participanții lor în cadrul sistemelor lor.

2. Autoritatea competentă a unei piețe reglementate nu poate interzice apelarea la o contrapartidă centrală, la un organism de compensare și la un sistem de regularizare din alt stat membru, decât în cazul în care poate dovedi că această interdicție este necesară pentru a menține funcționarea ordonată a pieței reglementate respective și ținând seama de condițiile impuse sistemelor de regularizare la articolul 34 alineatul (2).

Pentru a evita repetarea nejustificată a controalelor, autoritatea competentă ține seama de supervizarea și supravegherea sistemului de compensare și de regularizare deja efectuate de către băncile centrale interne în calitate de supervizori ai sistemelor de compensare și de regularizare sau de către alte autorități de supraveghere competente în ceea ce privește aceste sisteme.

Articolul 47

Lista piețelor reglementate

Fiecare stat membru întocmește o listă cu piețele reglementate pentru care este statul membru de origine și comunică această listă celorlalte state membre și Comisiei. Fiecare modificare a acestei liste presupune o comunicare similară. Comisia publică o listă cu toate piețele reglementate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și o actualizează cel puțin o dată pe an. De asemenea, ea publică și actualizează lista pe site-ul Internet de fiecare dată când un stat membru notifică o modificare a propriei liste.

TITLUL IV

Articolul 49

AUTORITĂȚI COMPETENTE

Cooperare între autoritățile din același stat membru

În cazul în care un stat membru desemnează mai multe autorități competente pentru a aplica o dispoziție a prezentei directive, rolurile acestora sunt clar definite și acestea cooperează strâns.

Fiecare stat membru solicită ca aceeași cooperare să aibă loc între autoritățile competente în sensul prezentei directive și autoritățile competente însărcinate, în acest stat membru, cu supravegherea instituțiilor de credit și a altor instituții financiare, a fondurilor de pensii, a OPCVM, a intermediarilor de asigurări și reasigurări și a întreprinderilor de asigurări.

Statele membre solicită autorităților competente să facă schimb de orice informații esențiale sau utile pentru exercitarea funcțiilor și sarcinilor lor.

CAPITOLUL I

DESEMNARE, COMPETENȚE ȘI PROCEDURI PRIVIND CĂILE DE ATAC

Articolul 48

Desemnarea autorităților competente

1. Fiecare stat membru desemnează autoritățile competente care sunt însărcinate să îndeplinească fiecare din funcțiile prevăzute de diferitele dispoziții ale prezentei directive. Acesta comunică Comisiei și autorităților competente ale celorlalte state membre identitatea autorităților competente menționate anterior și le informează, de asemenea, în legătură cu orice repartizare a funcțiilor menționate anterior.

2. Autoritățile competente menționate la alineatul (1) sunt autorități publice, fără a se aduce atingere unei eventuale delegări a sarcinilor lor către alte entități, în cazurile în care această posibilitate este prevăzută în mod expres la articolul 5 alineatul (5), articolul 16 alineatul (3), articolul 17 alineatul (2) și articolul 23 alineatul (4) din prezenta directivă.

Nici o delegare de sarcini către alte entități decât cele menționate la alineatul (1) nu se poate referi la exercitarea autorității publice și nici la utilizarea de competențe discreționare de decizie. Statele membre solicită autorităților competente ca, înainte de a proceda la delegare, să ia toate măsurile rezonabile pentru a se asigura că delegarii potențiali au capacitățile și resursele necesare pentru executarea efectivă a tuturor misiunilor lor și că delegarea se înscrie în mod imperativ într-un cadru clar definit și documentat, care reglementează exercitarea sarcinilor delegate și care enunță misiunile ce trebuie întreprinse și condițiile în care acestea trebuie executate. Aceste condiții presupun o clauză care constrânge entitatea respectivă să acționeze și să se organizeze astfel încât să evite orice conflict de interese și să se asigure că informațiile obținute în exercitarea sarcinilor delegate nu sunt utilizate în mod neloial sau într-un mod care poate afecta concurența. În toate cazurile, autorităților competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) le revine, în ultimă instanță, sarcina de a se asigura de respectarea prezentei directive și a măsurilor sale de aplicare.

Statele membre informează Comisia și autoritățile competente ale celorlalte state membre în legătură cu orice acord încheiat în privința delegării de sarcini, inclusiv în legătură cu condițiile precise care reglementează această delegare.

3. Comisia publică cel puțin o dată pe an în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* o listă cu autoritățile competente prevăzute la alineatele (1) și (2) și o actualizează în mod continuu pe site-ul său Internet.

Articolul 50

Competențe pe care trebuie să le aibă autoritățile competente

1. Autoritățile competente sunt investite cu toate competențele de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor. În limitele prevăzute de cadrul legislativ intern, acestea exercită aceste competențe:

- (a) direct; sau
 - (b) în colaborare cu alte autorități; sau
 - (c) sub responsabilitatea lor prin delegare către entități cărora sarcinile le-au fost delegate în conformitate cu articolul 48 alineatul (2) sau
 - (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.
2. Competențele menționate la alineatul (1) sunt exercitate în conformitate cu dreptul intern și cuprind cel puțin următoarele drepturi:
- (a) de a avea acces la orice document, oricare ar fi forma lui, și de a primi o copie;
 - (b) de a solicita informații de la orice persoană și, în cazul în care este necesar, de a convoca și audia orice persoană pentru a obține informații;
 - (c) de a proceda la inspecții la fața locului;
 - (d) de a solicita înregistrările telefonice și ale schimburilor informatice existente;
 - (e) de a solicita stoparea oricărei practici contrare dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive;
 - (f) de a solicita înghețarea și/sau punerea sub sechestru a activelor;

- (g) de a solicita interzicerea temporară a exercitării activității profesionale;
- (h) de a cere auditorilor autorizați ai întreprinderilor de investiții și ai piețelor reglementate să furnizeze informații;
- (i) de a adopta toate măsurile necesare pentru a asigura că întreprinderile de investiții și piețele reglementate continuă să respecte cerințele legale;
- (j) de a solicita suspendarea unui instrument financiar de la tranzacționare;
- (k) de a solicita retragerea unui instrument financiar de la tranzacționare, pe o piață reglementată sau pe orice altă infrastructură de tranzacționare;
- (l) de a transmite un caz în vederea urmăririi penale;
- (m) de a autoriza auditorii sau experții să efectueze verificări sau investigații.

Articolul 51

Sancțiuni administrative

1. Fără a aduce atingere procedurilor privind retragerea unei autorizații și dreptului lor de a aplica sancțiuni penale, statele membre se asigură, în conformitate cu dreptul lor intern, că pot fi adoptate măsurile adecvate sau că pot fi aplicate sancțiuni administrative adecvate împotriva persoanelor responsabile de o încălcare a dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive. Acestea acționează astfel încât aceste măsuri să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.

2. Statele membre stabilesc sancțiunile aplicabile în caz de eșecuri de cooperare în cadrul unei investigații reglementate de articolul 50.

3. Statele membre abilează autoritățile competente să facă publică orice măsură sau sancțiune aplicată în caz de încălcare a dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei directive, în afara cazurilor în care această publicare riscă să perturbe în mod grav piețele financiare sau să aducă un prejudiciu disproporționat părților în cauză.

Articolul 52

Dreptul la o cale de atac

1. Statele membre se asigură că orice decizie luată în temeiul actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă este justificată în mod corespunzător și poate face obiectul unui drept la o cale de atac jurisdicțională. Dreptul la o cale de atac jurisdicțională se aplică și

în cazul în care nu s-a luat nici o hotărâre, în termen de 6 luni de la depunerea sa, în privința unei cereri de autorizare care cuprinde toate informațiile necesare.

2. Statele membre prevăd ca unul sau mai multe din organismele următoare, în conformitate cu dreptul intern, să poată intenta, în interesul consumatorilor și în conformitate cu dreptul intern, o acțiune în fața tribunalelor sau a autorităților administrative competente pentru a aplica dispozițiile interne referitoare la punerea în aplicare a prezentei directive:

- (a) organismele publice sau reprezentanții lor;
- (b) organizațiile de consumatori care au un interes legitim în protejarea consumatorilor;
- (c) organizațiile profesionale care au un interes legitim să acționeze pentru protejarea membrilor lor.

Articolul 53

Mecanismul extrajudiciar de soluționare a reclamațiilor investitorilor

1. Statele membre încurajează instituirea de proceduri eficiente privind reclamația și căile de atac care să permită soluționarea extrajudiciară a litigiilor în materie de consum referitoare la serviciile de investiții și la serviciile auxiliare furnizate de întreprinderile de investiții, apelând, după caz, la organisme existente.

2. Statele membre se asigură că nici un act cu putere de lege nu împiedică aceste organisme să coopereze efectiv la soluționarea litigiilor transfrontaliere.

Articolul 54

Secretul profesional

1. Statele membre se asigură că autoritățile competente, orice persoană care lucrează sau a lucrat pentru autoritățile competente sau pentru entitățile delegare ale sarcinilor acestora în conformitate cu articolul 48 alineatul (2), precum și auditorii sau experții mandatați de autoritățile competente respectă secretul profesional. Nici o informație confidențială pe care au primit-o de la aceste persoane în exercitarea funcțiilor lor nu poate fi divulgată nici unei persoane sau autorități, decât într-o formă rezumată sau agregată care împiedică identificarea întreprinderilor de investiții, a operatorilor, a piețelor reglementate sau a oricărei persoane în cauză, fără a se aduce atingere cazurilor reglementate de dreptul penal sau de alte dispoziții ale prezentei directive.

2. În cazul în care o întreprindere de investiții, un operator sau o piață reglementată a fost declarată în stare de faliment sau este lichidată forțat, informațiile confidențiale care nu privesc terțe părți pot fi divulgate în cadrul unor proceduri civile sau comerciale, cu condiția să fie necesare în derularea procedurii.

3. Fără a aduce atingere cazurilor reglementate de dreptul penal, autoritățile competente, organismele sau persoanele fizice sau juridice altele decât autoritățile competente, care primesc informații confidențiale în temeiul prezentei directive, le pot utiliza doar în executarea sarcinilor lor și pentru exercitarea funcțiilor lor în cazul autorităților competente în cadrul sferei de aplicare a prezentei directive sau, în cazul celorlalte autorități, organisme sau persoane fizice sau juridice, în scopurile pentru care aceste informații le-au fost comunicate și în cadrul procedurilor administrative și judiciare specific legate de exercitarea funcțiilor lor. Cu toate acestea, în cazul în care autoritatea competentă sau orice altă autoritate, organism sau persoană care comunică informația își exprimă consimțământul în acest sens, autoritatea care a primit informația o poate utiliza în alte scopuri.

4. Orice informație confidențială primită, schimbată sau transmisă în temeiul prezentei directive este supusă cerințelor secretului profesional prevăzute de prezentul articol. Cu toate acestea, prezentul articol nu împiedică autoritățile competente să transmită sau să facă schimb de informații confidențiale în conformitate cu prezenta directivă sau cu alte directive aplicabile în special întreprinderilor de investiții, instituțiilor de credit, fondurilor de pensii, OPCVM, intermediarilor de asigurări și reasigurări, piețelor reglementate sau operatorilor, cu acordul autorității competente, al unei alte autorități, al unui alt organism sau al unei alte persoane fizice sau juridice care a comunicat aceste informații.

5. Prezentul articol nu împiedică autoritățile competente să transmită sau să facă schimb, în conformitate cu dreptul intern, de informații confidențiale pe care nu le-au primit de la o autoritate competentă a altui stat membru.

Articolul 55

Relațiile cu auditorii

1. Statele membre prevăd cel puțin că orice persoană autorizată în temeiul celei de-a opta Directive 84/253/CEE a Consiliului din 10 aprilie 1984 privind autorizarea persoanelor responsabile de controlul legal al documentelor contabile ⁽¹⁾, care se achită într-o întreprindere de investiții de misiunile prevăzute la articolul 51 din a patra Directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind conturile anuale ale anumitor tipuri de întreprinderi ⁽²⁾, la articolul 37 din Directiva 83/349/CEE sau la articolul 31 din Directiva 85/611/CEE sau de orice altă misiune legală, este obligată să semnaleze fără întârziere autorității competente orice fapt sau orice decizie privind întreprinderea de investiții respectivă, de care a luat cunoștință în exercitarea misiunilor respective și care ar putea:

- (a) constitui o încălcare gravă a actelor cu putere de lege sau a actelor administrative care stabilesc condițiile autorizării sau care reglementează în mod expres exercitarea activității întreprinderilor de investiții;

- (b) compromite continuitatea întreprinderii de investiții respective;
- (c) motiva un refuz de certificare a conturilor sau formularea de rezerve.

Persoana menționată anterior este obligată, de asemenea, să semnaleze orice fapt sau decizie de care a luat cunoștință în îndeplinirea uneia dintre misiunile menționate la primul paragraf în orice întreprindere care are o legătură strânsă cu întreprinderea de investiții în care se achită de această misiune.

2. Divulgarea cu bună credință autorităților competente, de către persoanele autorizate în sensul Directivei 84/253/CEE, a faptelor sau deciziilor menționate la alineatul (1) nu constituie o încălcare a clauzelor contractuale sau a dispozițiilor legale care restricționează comunicarea de informații și nu antrenează în nici un fel răspunderea lor.

CAPITOLUL II

COOPERAREA ÎNTRE AUTORITĂȚILE COMPETENTE DIN MAI MULTE STATE MEMBRE

Articolul 56

Obligația de cooperare

1. Autoritățile competente din mai multe state membre cooperează între ele de fiecare dată când acest lucru este necesar pentru realizarea misiunilor prevăzute de prezenta directivă, utilizând competențele care le sunt conferite fie de prezenta directivă, fie de dreptul intern.

Orice autoritate competentă acordă asistență autorităților competente ale celorlalte state membre. În special, autoritățile competente fac schimb de informații și cooperează în cadrul investigațiilor sau activităților de supraveghere.

Pentru a facilita sau accelera cooperarea, și în special schimbul de informații, statele membre desemnează o autoritate competentă unică, pentru a servi ca punct de contact în sensul prezentei directive. Statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre numele autorităților însărcinate să primească cererile de schimburi de informații sau de cooperare în temeiul prezentului alineat.

2. În cazul în care, ținând seama de situația piețelor valorilor mobiliare în statul membru gazdă, activitățile unei piețe reglementate care a instituit facilități într-un stat membru gazdă au dobândit o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor valorilor mobiliare și protecția investitorilor, autoritățile statelor membre de origine și gazdă competente în privința acestei piețe reglementate adoptă măsuri de cooperare proporționale.

⁽¹⁾ JO L 126, 12.5.1984, p. 20.

⁽²⁾ JO L 222, 14.8.1978, p. 11, directivă modificată ultima dată de Directiva 2003/51/CE.

3. Statele membre adoptă măsurile administrative și organizatorice necesare pentru a facilita asistența prevăzută la alineatul (1).

Autoritățile competente își pot exercita competențele în scopul cooperării, inclusiv în cazul în care practicile care fac obiectul unei investigații nu reprezintă o încălcare a unei norme în vigoare în statul lor membru.

4. În cazul în care autoritatea competentă are motive întemeiate să bănuiască faptul că anumite acte care încalcă dispozițiile prezentei directive sunt comise sau au fost comise pe teritoriul unui alt stat membru de către entități care nu sunt supuse supravegherii sale, ea informează autoritatea competentă a celui alt stat membru în legătură cu aceasta într-un mod cât mai detaliat posibil. Autoritatea competentă informată adoptă măsurile necesare. Ea comunică rezultatele intervenției sale autorității competente care a informat-o și, în măsura posibilului, îi comunică elementele importante apărute între timp. Prezentul alineat nu aduce atingere competențelor autorității competente care a transmis aceste informații.

5. Pentru a garanta o aplicare uniformă a alineatului (2), Comisia poate adopta, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare pentru a stabili criteriile în funcție de care funcționarea unei piețe reglementate într-un stat membru gazdă ar putea fi considerată ca având o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor valorilor mobiliare și pentru protecția investitorilor în statul membru gazdă respectiv.

Articolul 57

Cooperarea în cadrul activităților de supraveghere, de verificare la fața locului și al investigațiilor

Autoritatea competentă a unui stat membru poate solicita cooperarea autorității competente a unui alt stat membru în cadrul unei activități de supraveghere sau în scopul unei verificări la fața locului sau în cadrul unei investigații. În cazul întreprinderilor de investiții care sunt membre la distanță ale unei piețe reglementate, autoritatea competentă a acestei piețe reglementate poate alege să se adreseze direct lor, caz în care informează autoritatea competentă a statului membru de origine a membrului la distanță respectiv în legătură cu aceasta.

În cazul în care o autoritate competentă primește o cerere de verificare la fața locului sau de investigație, o onorează în cadrul competențelor sale:

- (a) efectuând ea însăși verificarea sau investigația;
- (b) permițând autorității solicitante să efectueze direct verificarea sau investigația;
- (c) permițând auditorilor sau experților să efectueze verificarea sau investigația.

Articolul 58

Schimb de informații

1. Autoritățile competente ale statelor membre care au fost desemnate ca puncte de contact în sensul prezentei directive, în conformitate cu articolul 56 alineatul (1), își comunică reciproc fără întârziere informațiile necesare în scopul îndeplinirii misiunilor atribuite autorităților competente desemnate în conformitate cu articolul 48 alineatul (1) și prevăzute de dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive.

Autoritățile competente care fac schimb de informații cu alte autorități competente în temeiul prezentei directive pot preciza, în momentul comunicării, că informațiile respective nu pot fi divulgate fără acordul lor expres, caz în care aceste informații pot fi schimbate doar în scopurile pentru care autoritățile respective și-au dat acordul.

2. Autoritatea competentă desemnată ca punct de contact poate transmite informațiile primite în temeiul alineatului (1) și al articolelor 55 și 63 către autoritățile prevăzute la articolul 49. Acestea transmit informațiile altor organisme sau persoane fizice sau juridice numai cu consimțământul expres al autorităților competente care le-au comunicat și doar în scopurile pentru care autoritățile competente și-au dat consimțământul, excepție făcând cazurile justificate. În aceste din urmă cazuri, punctul de contact informează de îndată omologul său care a trimis informațiile.

3. Autoritățile menționate la articolul 49 și celelalte organisme sau persoane fizice sau juridice care primesc informații confidențiale în temeiul alineatului (1) sau al articolelor 55 și 63 le pot utiliza numai în exercitarea funcțiilor lor, în special:

- (a) pentru a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile de acces la activitatea întreprinderilor de investiții și pentru a facilita controlul, individual sau consolidat, al condițiilor de exercitare a acestei activități, în special în ceea ce privește cerințele de adecvare a capitalului propriu prevăzute de Directiva 93/6/CEE, organizarea administrativă și contabilă și mecanismele de control intern;
- (b) pentru a se asigura de funcționarea corespunzătoare a sistemelor de tranzacționare;
- (c) pentru a aplica sancțiuni;
- (d) în cadrul unei căi de atac administrative împotriva unei decizii a autorităților competente;
- (e) în procesele intentate în conformitate cu articolul 52; sau
- (f) în cadrul mecanismului extrajudiciar de soluționare a reclamațiilor investitorilor prevăzut la articolul 53.

4. Comisia poate adopta, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 64 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare privind procedurile referitoare la schimbul de informații între autoritățile competente.

5. Dispozițiile prezentului articol și ale articolelor 54 și 63 nu împiedică autoritatea competentă să transmită băncilor centrale, Sistemului European al Băncilor Centrale și Băncii Centrale Europene care acționează în calitate de autorități monetare și, după caz, altor autorități publice însărcinate cu supervizarea sistemelor de plată și de regularizare, informații confidențiale destinate îndeplinirii misiunilor lor; de asemenea, nu li se interzice acestor autorități sau organisme să comunice autorităților competente orice informație de care acestea ar putea avea nevoie în scopul exercitării funcțiilor prevăzute de prezenta directivă.

Articolul 59

Refuzul de a coopera

O autoritate competentă invitată să coopereze la o investigație, la o verificare la fața locului sau la o activitate de supraveghere în conformitate cu articolul 57 sau la un schimb de informații în conformitate cu articolul 58 nu poate refuza să dea curs acestei solicitări decât în cazul în care:

- (a) această investigație, verificare la fața locului, activitate de supraveghere sau schimb de informații riscă să afecteze suveranitatea, securitatea sau ordinea publică a statului membru respectiv;
- (b) a fost deja angajată o procedură judiciară pentru aceleași fapte sau împotriva acelorași persoane la autoritățile statului membru respectiv;
- (c) a fost deja adoptată o hotărâre definitivă pentru aceleași fapte sau împotriva acelorași persoane în statul membru respectiv.

În caz de refuz întemeiat pe aceste motive, autoritatea competentă căreia i-a fost adresată invitația de cooperare informează autoritatea competentă care a adresat invitația într-un mod cât mai detaliat.

Articolul 60

Consultarea între autoritățile competente înainte de acordarea unei autorizări

1. Autoritatea competentă a unui stat membru este consultată înainte de acordarea unei autorizări unei întreprinderi de investiții care este:

- (a) o filială a unei întreprinderi de investiții sau a unei instituții de credit autorizate în statul membru respectiv; sau
- (b) o filială a întreprinderii mamă a unei întreprinderi de investiții sau a unei instituții de credit autorizate în statul membru respectiv; sau
- (c) controlată de aceleași persoane fizice sau juridice care controlează o întreprindere de investiții sau o instituție de credit autorizată în statul membru respectiv.

2. Autoritatea competentă a unui stat membru însărcinată cu supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de asigurări este consultată înainte de a acorda o autorizare unei întreprinderi de investiții care este:

- (a) o filială a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de asigurări autorizate în Comunitate; sau
- (b) o filială a întreprinderii mamă a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de asigurări autorizate în Comunitate; sau
- (c) controlată de aceeași persoană fizică sau juridică ce controlează o instituție de credit sau o întreprindere de asigurări autorizată în Comunitate.

3. Autoritățile competente menționate la alineatele (1) și (2) se consultă în special în scopul evaluării calității acționarilor sau asociaților și onorabilității și experienței persoanelor care conduc efectiv activitatea și care sunt asociate în gestionarea unei alte entități din același grup. Acestea își comunică reciproc orice informații care privesc calitatea acționarilor sau membrilor și buna reputație și experiența persoanelor care conduc efectiv activitatea și care pot interesa celelalte autorități competente, în scopul eliberării unei autorizații sau al controlului permanent al respectării condițiilor de exercitare.

Articolul 61

Competențele statelor membre gazdă

1. Statele membre gazdă pot solicita, în scopuri statistice, ca fiecare întreprindere de investiții care are o sucursală pe teritoriul lor să le transmită rapoarte periodice privind activitatea acestei sucursale.

2. În exercitarea responsabilităților conferite de prezenta directivă, orice stat membru gazdă poate solicita sucursalelor întreprinderilor de investiții să furnizeze informațiile necesare pentru a verifica dacă respectă normele care le sunt aplicabile pe teritoriul său, pentru cazurile prevăzute la articolul 32 alineatul (7). Obligațiile astfel impuse acestor sucursale nu pot fi, cu toate acestea, mai stricte decât cele pe care acest stat membru le impune întreprinderilor stabilite pe teritoriul său pentru monitorizarea conformării acestora la aceleași standarde.

Articolul 62

Măsuri conservatoare care trebuie adoptate de statele membre gazdă

1. În cazul în care autoritatea competentă a statului membru gazdă are motive clare și demonstrabile să estimeze că o întreprindere de investiții care operează în cadrul regimului libertății de a presta servicii pe teritoriul său sau care deține o sucursală pe teritoriul său încalcă obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor adoptate în conformitate cu prezenta directivă, care nu conferă prerogative autorității competente a statului membru gazdă, ea comunică aceste aspecte autorității competente a statului membru de origine.

În cazul în care, în pofida măsurilor adoptate de autoritatea competentă a statului membru de origine sau din cauza caracterului inadecvat al acestor măsuri, întreprinderea de investiții respectivă continuă să acționeze aducând prejudicii în mod clar intereselor investitorilor statului membru gazdă sau funcționării ordonate a piețelor, autoritatea competentă a acestui stat membru, după ce a informat în legătură cu aceste aspecte autoritatea competentă a statului membru de origine, ia toate măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii sau pentru a menține buna funcționare a piețelor. Aceste măsuri includ posibilitatea de a împiedica această întreprindere de investiții care încalcă normele să efectueze alte operațiuni pe teritoriul său. Comisia este informată fără întârziere în legătură cu adoptarea acestor măsuri.

2. În cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă constată că o întreprindere de investiții având o sucursală pe teritoriul său nu respectă actele cu putere de lege adoptate în acest stat în temeiul dispozițiilor prezentei directive care conferă prerogative autorităților competente ale statului membru gazdă, acestea solicită acestei întreprinderi să pună capăt acestei situații necorespunzătoare.

În cazul în care întreprinderea de investiții în cauză nu adoptă dispozițiile necesare, autoritățile competente ale statului membru gazdă iau toate măsurile adecvate pentru ca aceasta să pună capăt acestei situații necorespunzătoare. Natura acestor măsuri este comunicată autorităților competente ale statului membru de origine.

În cazul în care, în ciuda măsurilor luate de statul membru gazdă, întreprinderea de investiții continuă să încalce actele cu putere de lege menționate la primul paragraf care sunt în vigoare în acest stat, acesta din urmă poate lua, după ce a informat autoritățile competente ale statului membru de origine în această privință, măsurile adecvate pentru a preveni sau sancționa alte nereguli și, în cazul în care este nevoie, poate împiedica această întreprindere de investiții să efectueze alte operațiuni pe teritoriul său. Comisia este informată fără întârziere în legătură cu adoptarea acestor măsuri.

3. În cazul în care autoritatea competentă a statului membru gazdă a unei piețe reglementate sau a unui MTF are motive clare și demonstrabile să estimeze că această piață reglementată sau acest MTF încalcă obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor adoptate în conformitate cu prezenta directivă, comunică acest lucru autorității competente a statului membru de origine a pieței reglementate respective sau a MTF respectiv.

În cazul în care, în ciuda măsurilor adoptate de autoritatea competentă a statului membru de origine sau din cauza caracterului inadecvat al acestor măsuri, piața reglementată sau MTF continuă să acționeze aducând prejudicii în mod clar intereselor investitorilor statului membru gazdă sau funcționării ordonate a piețelor, autoritatea competentă a statului membru gazdă, după ce a informat în legătură cu aceste aspecte autoritatea competentă a statului membru de origine, ia toate măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii sau pentru a menține buna funcționare a piețelor.

Aceste măsuri includ posibilitatea de a împiedica această piață reglementată sau acest MTF să își pună facilitățile la dispoziția membrilor la distanță sau a participanților stabiliți în statul membru gazdă. Comisia este informată fără întârziere în legătură cu adoptarea acestor măsuri.

4. Orice măsură luată în temeiul alineatelor (1), (2) sau (3) și care presupune sancțiuni sau restricții pentru activitățile unei întreprinderi de investiții sau ale unei piețe reglementate trebuie să fie perfect justificată și comunicată întreprinderii de investiții sau pieței reglementate respective.

CAPITOLUL III

COOPERARE CU ȚĂRILE TERȚE

Articolul 63

Schimb de informații cu țările terțe

1. Statele membre pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autoritățile competente din țări terțe cu condiția ca informațiile comunicate să beneficieze de garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele solicitate în temeiul articolului 54. Acest schimb de informații trebuie să fie destinat îndeplinirii sarcinilor autorităților competente respective.

Statele membre pot transfera date cu caracter personal unei țări terțe în conformitate cu capitolul IV din Directiva 95/46/CE.

De asemenea, statele membre pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autorități, organisme sau persoane fizice sau juridice din țări terțe însărcinate cu:

- (i) supravegherea instituțiilor de credit, a altor instituții financiare și a întreprinderilor de asigurări și supravegherea piețelor financiare;
- (ii) procedurile de lichidare sau de faliment al întreprinderilor de investiții și cu orice alte proceduri similare;
- (iii) efectuarea auditării autorizate a întreprinderilor de investiții și a altor instituții financiare, a instituțiilor de credit și a întreprinderilor de asigurări, în cadrul exercitării funcțiilor lor de supraveghere sau al exercitării funcțiilor lor în cazul gestionării sistemelor de compensare;
- (iv) supravegherea organismelor care intervin în procedurile de lichidare sau de faliment al întreprinderilor de investiții sau în orice alte proceduri similare;
- (v) supravegherea persoanelor însărcinate cu auditarea autorizată a întreprinderilor de asigurări, a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de investiții și a altor instituții financiare,

cu condiția ca informațiile comunicate să beneficieze de garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele solicitate în temeiul articolului 54. Acest schimb de informații trebuie să fie destinat îndeplinirii sarcinilor autorităților, organismelor sau persoanelor fizice sau juridice respective.

2. În cazul în care provin de la alt stat membru, informațiile pot fi divulgate doar cu acordul expres al autorității competente care le-a comunicat și, după caz, doar în scopurile pentru care aceasta și-a dat acordul. Aceeași dispoziție se aplică informațiilor comunicate de autoritățile competente ale țărilor terțe.

TITLUL V

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 64

Comitet

1. Comisia este sprijinită de Comitetul european pentru valori mobiliare instituit prin Decizia 2001/528/CE a Comisiei ⁽¹⁾ (denumit în continuare „comitetul”).

2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, cu respectarea dispozițiilor articolului 8 din aceeași directivă, cu condiția ca măsurile de punere în aplicare adoptate în conformitate cu această procedură să nu modifice dispozițiile esențiale ale prezentei directive.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE este de 3 luni.

3. Fără a se aduce atingere măsurilor de punere în aplicare deja adoptate, după o perioadă de 4 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive, se suspendă aplicarea dispozițiilor care prevăd adoptarea de norme și de decizii cu caracter tehnic în conformitate cu procedura menționată la alineatul (2). La propunerea Comisiei, Parlamentul European și Consiliul pot reînnoi dispozițiile respective în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat; în acest scop, aceștia le reexaminează înainte de expirarea perioadei menționate anterior.

Articolul 65

Rapoarte și revizie

1. Înainte de 30 aprilie 2006, pe baza unei consultări publice și după discuții cu autoritățile competente, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind extinderea eventuală a sferei de aplicare a dispozițiilor prezentei directive care stabilesc obligațiile de transparență înainte și după tranzacționare la tranzacțiile referitoare la alte categorii de instrumente financiare decât acțiunile.

2. Înainte de 30 aprilie 2007, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea articolului 27.

3. Înainte de 30 octombrie 2006, pe baza unei consultări publice și după discuții cu autoritățile competente, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind:

- (a) oportunitatea de a menține exonerarea prevăzută la articolul 2 alineatul (1) litera (k) pentru întreprinderile a căror activitate principală constă în tranzacționarea în cont propriu a instrumentelor derivate pe materiile prime;
- (b) conținutul și forma cerințelor care trebuie aplicate în scopul autorizării și supravegherii întreprinderilor respective ca întreprinderi de investiții în sensul prezentei directive;
- (c) caracterul adecvat al normelor privind apelarea la agenții afiliați în scopul furnizării de servicii de investiții și exercitarea de activități de investiții, în special în ceea ce privește controlul acestor agenți;
- (d) oportunitatea de a menține exonerarea prevăzută la articolul 2 alineatul (1) litera (i).

4. Înainte de 30 octombrie 2006, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind eliminarea obstacolelor care pot afecta consolidarea informațiilor la nivel european pe care sistemele de tranzacționare sunt obligate să le publice.

5. Pe baza rapoartelor menționate la alineatele (1)-(4), Comisia poate prezenta propuneri de modificare a prezentei directive.

6. Înainte de 30 aprilie 2005, după discuții cu autoritățile competente, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind oportunitatea menținerii obligațiilor în materie de asigurare de responsabilitate civilă profesională impuse intermediarilor în dreptul comunitar.

Articolul 66

Modificarea Directivei 85/611/CEE

La articolul 5 din Directiva 85/611/CEE, alineatul (4) se înlocuiește cu următoarele:

„4. Articolul 2 alineatul (2) și articolele 12, 13 și 19 din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ^(*) se aplică prestării serviciilor menționate la alineatul (3) din prezentul articol de către întreprinderile de gestionare.

⁽¹⁾ JO L 191, 13.7.2001, p. 45.

^(*) JO L 145, 30.4.2004, p. 1.”

Articolul 67

Modificarea Directivei 93/6/CEE

Directiva 93/6/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (2) se înlocuiește cu următoarele:

„(2) «întreprindere de investiții» înseamnă orice instituție care respectă definiția prezentată la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare (*) și care intră sub incidența cerințelor impuse de aceeași directivă, cu excepția:

- (a) instituțiilor de credit,
- (b) întreprinderilor locale prevăzute la punctul 20,
- (c) întreprinderilor care nu sunt autorizate să furnizeze decât serviciul de consiliere în investiții și se limitează la primirea și trimiterea ordinelor investitorilor fără a deține ele însele, în aceste două cazuri, fonduri sau titluri aparținând clienților lor și care, din acest motiv, nu riscă în nici un moment să fie debitoare față de aceștia.

(*) JO L 145, 30.4.2004, p. 1.”

2. La articolul 3, alineatul (4) se înlocuiește cu următoarele:

„4. Întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (b) au un capital inițial de 50 000 euro în măsura în care beneficiază de libertatea de stabilire sau de a presta servicii în temeiul articolelor 31 sau 32 din Directiva 2004/39/CE.”

3. La articolul 3, se inserează următoarele alineate:

„(4a) Până la revizuirea Directivei 93/6/CEE, întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (c) îndeplinesc una din următoarele cerințe:

- (a) un capital inițial de 50 000 euro; sau
- (b) o asigurare de răspundere civilă profesională care acoperă întreg teritoriul Comunității sau o altă garanție comparabilă împotriva angajării răspunderii lor pentru neglijență profesională, pentru o sumă minimă de un milion de euro per eveniment asigurat și de un milion și jumătate de euro pe an pentru valoarea totală a evenimentelor asigurate; sau
- (c) o combinație între capitalul inițial și asigurarea de răspundere civilă profesională care atinge un nivel de acoperire echivalent cu cele prevăzute la literele (a) sau (b).

Valorile menționate de prezentul alineat sunt revizuite periodic de Comisie, pentru a ține seama de evoluția indicelui european al prețurilor de consum publicat de Eurostat, în conformitate și simultan cu modificările efectuate în temeiul

articolului 4 alineatul (7) din Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări (*).

(4b) În cazul în care o întreprindere de investiții menționată la articolul 2 alineatul (2) litera (c) este, de asemenea, înmatriculată în temeiul Directivei 2002/92/CE, aceasta trebuie să îndeplinească cerința stabilită la articolul 4 alineatul (3) din această directivă și trebuie, în plus, să îndeplinească una din cerințele următoare:

- (a) un capital inițial de 50 000 euro; sau
- (b) o asigurare de răspundere civilă profesională care acoperă întreg teritoriul Comunității sau o altă garanție comparabilă împotriva angajării răspunderii sale pentru neglijență profesională, pentru o sumă minimă de 500 000 euro per eveniment asigurat și de 750 000 de euro pe an pentru valoarea totală a evenimentelor asigurate; sau
- (c) o combinație între capitalul inițial și asigurarea de răspundere civilă profesională care atinge un nivel de acoperire echivalent cu cele prevăzute la literele (a) sau (b).

(*) JO L 9, 15.1.2003, p. 3.”

Articolul 68

Modificarea Directivei 2000/12/CE

Anexa I la Directiva 2000/12/CE se modifică după cum urmează:

La sfârșitul anexei I, se adaugă următoarea teză:

„Serviciile și activitățile prevăzute la secțiunile A și B din anexa I la Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare (*), în cazul în care fac trimitere la instrumentele financiare menționate la secțiunea C din anexa I la această directivă, sunt subordonate recunoașterii reciproce în conformitate cu prezenta directivă.

(*) JO L 145, 30.4.2004, p. 1.”

Articolul 69

Abrogarea Directivei 93/22/CEE

Directiva 93/22/CEE a Consiliului se abrogă la 30 aprilie 2006. Trimiterile la Directiva 93/22/CEE se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Trimiterile la termeni definiți de Directiva 93/22/CEE sau la articole din această directivă se interpretează ca trimiteri la termenul echivalent definit în prezenta directivă sau la articolul corespunzător din prezenta directivă.

*Articolul 70***Transpunere**

Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 30 aprilie 2006. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

*Articolul 71***Dispoziții tranzitorii**

1. Se consideră că întreprinderile de investiții deja autorizate în statul lor membru de origine să furnizeze servicii de investiții înainte de 30 aprilie 2006 dețin această autorizație în sensul prezentei directive în cazul în care legislația statului membru respectiv prevede că, pentru a se angaja în acest tip de activitate, acestea trebuie să îndeplinească anumite condiții comparabile cu cele impuse la articolele 9-14.

2. Se consideră că o piață reglementată sau un operator deja autorizat în statul său membru de origine înainte de 30 aprilie 2006 deține această autorizație în sensul prezentei directive în cazul în care legislația statului membru respectiv prevede că piața reglementată sau operatorul, după caz, trebuie să îndeplinească anumite condiții comparabile cu cele impuse în titlul III.

3. Se consideră că agenții afiliați înmatriculați într-un registru public înainte de 30 aprilie 2006 sunt înmatriculați în sensul prezentei directive în cazul în care legislația statului membru respectiv prevede că agenții afiliați trebuie să îndeplinească anumite condiții comparabile cu cele impuse la articolul 23.

4. Se consideră că informațiile comunicate înainte de 30 aprilie 2006 în sensul articolelor 17, 18 sau 30 din Directiva 93/22/CEE au fost comunicate în sensul articolelor 31 și 32 din prezenta directivă.

5. Orice sistem existent care se încadrează în definiția unui MTF exploatat de un operator al unei piețe reglementate este autorizat ca MTF la cererea operatorului pieței reglementate, cu condiția ca acesta să respecte norme echivalente cu cele impuse de prezenta directivă pentru autorizarea și exploatarea MTF și cu condiția ca cererea respectivă să fie prezentată înainte de 30 octombrie 2007.

6. Întreprinderile de investiții sunt autorizate să continue să considere clienții profesionali existenți ca atare, cu condiția ca această clasificare să fi fost efectuată de întreprinderea de investiții pe baza unei evaluări adecvate a competenței, experienței și cunoștințelor clientului oferind o asigurare rezonabilă, în lumina naturii tranzacțiilor sau serviciilor considerate, că acesta este în măsură să ia decizii proprii în materie de investiții și înțelege riscurile implicate. Aceste întreprinderi de investiții își informează clienții în legătură cu condițiile prevăzute de directivă pentru clasificarea clienților.

*Articolul 72***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 73***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 21 aprilie 2004.

Pentru Parlamentul European

Președintele

P. COX

Pentru Consiliu

Președintele

D. ROCHE

ANEXA I

LISTA SERVICIILOR, ACTIVITĂȚILOR ȘI INSTRUMENTELOR FINANCIARE

Secțiunea A

Servicii și activități de investiții

1. Recepția și transmiterea de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare.
2. Executarea ordinelor în numele clienților.
3. Tranzacționarea în cont propriu.
4. Gestionarea de portofolii.
5. Serviciile de consiliere în investiții.
6. Achiziția fermă de instrumente financiare și/sau plasarea de instrumente financiare cu angajament ferm.
7. Plasarea de instrumente financiare fără angajament ferm.
8. Exploatarea unui sistem multilateral de tranzacționare (MTF).

Secțiunea B

Servicii auxiliare

1. Conservarea și gestionarea instrumentelor financiare în contul clienților, inclusiv păstrarea și serviciile conexe, precum gestionarea de numerar/garanții.
2. Acordarea unei credit sau a unui împrumut unui investitor pentru a-i permite efectuarea unei tranzacții cu unul sau mai multe instrumente financiare, în care intervine întreprinderea care acordă creditul sau împrumutul.
3. Serviciile de consiliere furnizate întreprinderilor în ceea ce privește structura capitalului, strategia industrială și aspectele conexe; consilierea și serviciile în materie de fuziuni și de achiziție de întreprinderi.
4. Serviciile de schimb valutar în cazul în care aceste servicii sunt legate de furnizarea serviciilor de investiții.
5. Cercetarea în investiții și analiza financiară sau orice altă formă de recomandare generală privind tranzacțiile cu instrumente financiare.
6. Serviciile legate de achiziția fermă.
7. Serviciile și activitățile de investiții, precum și serviciile auxiliare de tipul inclus în secțiunea A sau B din anexa I privind piața subiacentă a instrumentelor derivate incluse în secțiunea C punctele 5, 6, 7 și 10, în cazul în care acestea sunt legate de prestarea serviciilor de investiții sau a serviciilor auxiliare.

Secțiunea C

Instrumente financiare

1. Valorile mobiliare.
2. Instrumentele pieței monetare.
3. Unitățile de organisme de plasament colectiv.
4. Contractele de opțiuni, contractele la termen, contractele swap, contractele la termen pe rata dobânzii și orice alte contracte derivate referitoare la valori mobiliare, monede, rate ale dobânzii sau ale rentabilității sau alte instrumente derivate, indici financiari sau măsuri financiare care pot fi regularizate prin livrare fizică sau în numerar.
5. Contractele de opțiuni, contractele la termen, contractele swap, contractele la termen pe rata dobânzii și orice alte contracte derivate referitoare la materii prime care trebuie regularizate în numerar sau pot fi regularizate în numerar la cererea uneia dintre părți (altfel decât în caz de încălcare a obligațiilor sau de alt incident care conduce la reziliere).

6. Contractele de opțiuni, contractele la termen, contractele swap și orice alt contract derivat referitor la materii prime care pot fi regularizate prin livrare fizică, cu condiția să fie tranzacționate pe o piață reglementată și/sau un MTF.
 7. Contractele de opțiuni, contractele la termen, contractele swap, contractele la termen fix („forwards”) și orice alte contracte derivate referitoare la materii prime care pot fi regularizate prin livrare fizică, care nu au fost menționate în alt mod în secțiunea C punctul 6 și neavând scopuri comerciale, care prezintă caracteristicile altor instrumente financiare derivate ținând seama dacă, în special, sunt compensate și regularizate prin intermediul unor organisme de compensare recunoscute sau fac obiectul unor apeluri în marjă regulate.
 8. Instrumentele derivate care servesc la transferul riscului de credit.
 9. Contractele financiare pentru diferențe (*financial contracts for differences*).
 10. Contractele de opțiuni, contractele la termen, contractele swap, contractele la termen pe rata dobânzii și orice alte contracte derivate referitoare la variabile climatice, la taxe de navlu, la autorizații de emisiuni sau la rate ale inflației sau alte statistici economice oficiale care trebuie regularizate în numerar sau pot fi regularizate în numerar la cererea uneia dintre părți (altfel decât în caz de încălcare a obligațiilor sau de alt incident care conduce la reziliere), precum și orice alte contracte derivate privind active, drepturi, obligații, indici și măsuri care nu au fost menționate în alt mod în prezenta secțiune C, care prezintă caracteristicile altor instrumente financiare derivate ținând seama dacă, în special, sunt tranzacționate pe o piață reglementată sau un MTF, sunt compensate și regularizate prin intermediul unor organisme de compensare recunoscute sau fac obiectul unor apeluri în marjă regulate.
-

ANEXA II

„CLIEŢI PROFESIONALI” ÎN SENSUL PREZENTEI DIRECTIVE

Un client profesional este un client care are experienţa, cunoştinţele şi competenţa necesare pentru a lua propriile decizii de investiţii şi a evalua corect riscurile implicate. Pentru a putea fi considerat client profesional, clientul trebuie să îndeplinească următoarele criterii.

I. Categoriile de clienţi consideraţi clienţi profesionali

Sunt consideraţi ca profesionali pentru toate serviciile şi activităţile de investiţii şi instrumentele financiare în sensul prezentei directive:

1. Entităţile care trebuie autorizate sau reglementate pentru a opera pe pieţele financiare. Lista următoare se înţelege ca incluzând toate entităţile autorizate care exercită activităţi caracteristice entităţilor menţionate, fie că sunt autorizate de un stat membru în temeiul unei directive, fie autorizate sau reglementate de un stat membru fără raportare la o directivă, fie autorizate sau reglementate de o ţară terţă:
 - (a) Instituţii de credit
 - (b) Întreprinderi de investiţii
 - (c) Alte instituţii financiare autorizate sau reglementate
 - (d) Întreprinderi de asigurări
 - (e) Organisme de plasament colectiv şi întreprinderile lor de gestionare
 - (f) Fonduri de pensii şi întreprinderile lor de gestionare
 - (g) Entităţi care efectuează tranzacţii cu materii prime şi instrumente derivate pe acestea
 - (h) Întreprinderi locale
 - (i) Alţi investitori instituţionali
2. Marile întreprinderi care întrunesc două din următoarele criterii, la nivel individual:

– totalul bilanţului:	20 milioane euro,
– cifra de afaceri netă:	40 milioane euro,
– capitaluri proprii:	2 milioane euro;
3. Guvernele naţionale şi regionale, organismele publice care gestionează datoria publică, băncile centrale, instituţiile internaţionale şi supranaţionale, precum Banca Mondială, FMI, BCE, BEI şi celelalte organizaţii internaţionale similare.
4. Alţi investitori instituţionali a căror activitate principală constă în investiţii în instrumente financiare, în special entităţile care se ocupă cu obţinerea de capital prin valorificarea de valori mobiliare în active sau alte operaţiuni de finanţare.

Entităţile menţionate anterior sunt considerate profesionale. Cu toate acestea, acestea trebuie să poată solicita tratamentul rezervat entităţilor neprofesionale, iar întreprinderile de investiţii pot accepta să le acorde un nivel de protecţie mai ridicat. În cazul în care clientul unei întreprinderi de investiţii este o întreprindere în sensul dispoziţiilor menţionate anterior, întreprinderea de investiţii trebuie să îl informeze, înainte de a-i furniza vreun serviciu, că este considerat, pe baza informaţiilor de care dispune, client profesional şi că va fi tratat ca atare, în afara cazurilor în care se convine altfel. De asemenea, întreprinderea trebuie să informeze clientul că poate solicita o modificare a contractului, pentru a beneficia de o mai mare protecţie.

Clientului considerat ca profesional îi revine responsabilitatea de a solicita această protecţie mai ridicată, în cazul în care estimează că nu este în măsură să evalueze sau să gestioneze corect riscurile cărora este ameninţat să se expună.

Acest nivel mai ridicat de protecţie este acordat în cazul în care un client considerat profesional încheie în scris, cu întreprinderea de investiţii, un acord care prevede că nu trebuie să fie tratat ca şi client profesional în sensul normelor de conduită aplicabile. Acest acord precizează serviciile sau tranzacţiile sau tipurile de produse sau de tranzacţii cărora li se aplică.

II. **Clienți care pot fi considerați profesionali la cererea lor**

II.1. *Criterii de identificare*

Alți clienți decât cei menționați în secțiunea I, inclusiv organismele din sectorul public și investitorii obișnuiți, pot fi, de asemenea, autorizați să renunțe la o parte din protecția conferită de normele de conduită.

Prin urmare, întreprinderile de investiții trebuie să fie autorizate să trateze oricare dintre acești clienți ca și client profesional, cu condiția respectării criteriilor și procedurii prezentate în continuare. Cu toate acestea, nu trebuie să se presupună că acești clienți posedă cunoștințe și o experiență de piață comparabile cu cele ale clienților menționați în secțiunea I.

Această diminuare a protecției acordate de normele de conduită nu este considerată valabilă decât cu condiția ca o evaluare adecvată, efectuată de întreprinderea de investiții, a competenței, experienței și cunoștințelor clientului să ofere o garanție rezonabilă, în lumina naturii tranzacțiilor sau serviciilor avute în vedere, că acesta este în măsură să ia decizii proprii de investiții și să înțeleagă riscurile la care poate fi expus.

Criteriile de aptitudine aplicate administratorilor și directorilor întreprinderilor autorizate în temeiul directivelor din domeniul financiar pot fi considerate ca unul dintre mijloacele de evaluare a competenței și a cunoștințelor clientului. În cazul unei întreprinderi mici, evaluarea menționată anterior trebuie să se refere la persoana autorizată să efectueze tranzacții în numele acesteia.

În cadrul acestei evaluări, trebuie să fie reunite cel puțin două din următoarele criterii:

- clientul a efectuat în medie 10 tranzacții de o mărime semnificativă pe trimestru în ultimele 4 trimestre anterioare pe piața respectivă;
- valoarea portofoliului de instrumente financiare al clientului, definit ca fiind compus din depozitele bancare și instrumentele financiare, depășește 500 000 euro;
- clientul ocupă de cel puțin un an sau a ocupat timp de cel puțin un an, în sectorul financiar, o poziție profesională care necesită o cunoaștere a tranzacțiilor sau a serviciilor în cauză.

II.2. *Procedură*

Clienții definiți anterior pot renunța la protecția acordată de normele de conduită numai în conformitate cu procedura următoare:

- clientul notifică în scris întreprinderii de investiții dorința sa de a fi considerat un client profesional, fie în orice moment, fie pentru un anumit serviciu de investiții sau o anumită tranzacție, fie pentru un tip de tranzacții sau de produse;
- întreprinderea de investiții precizează clar și în scris protecțiile și drepturile la despăgubire pe care clientul riscă să le piardă;
- clientul declară în scris, într-un document separat de contract, că este conștient de consecințele renunțării sale la protecțiile menționate anterior.

Înainte de a decide acceptarea acestei renunțări, întreprinderii de investiții trebuie să i se solicite să ia toate măsurile rezonabile pentru a se asigura că clientul care dorește să fie tratat ca un client profesional îndeplinește criteriile enunțate în secțiunea II.1.

În ceea ce privește clienții deja clasificați ca profesionali conform unor criterii și proceduri similare celor prevăzute anterior, relațiile lor cu întreprinderile de investiții nu sunt, cu toate acestea, considerate a fi afectate de eventualele norme noi, adoptate în conformitate cu prezenta anexă.

Întreprinderile trebuie să pună în aplicare politici și proceduri interne adecvate, consemnate în scris, care să permită clasificarea clienților. Clienților profesionali le revine responsabilitatea de a informa întreprinderea de investiții în legătură cu orice modificare ce le poate afecta clasificarea. Întreprinderea de investiții care constată că un client nu mai îndeplinește condițiile pe baza cărora era considerat client profesional trebuie să ia măsurile adecvate.
